

Újfolyam

59. szám

FASORI HARANGSZÓ

www.fasor.hu

A Budapest-Fasori Református Egyházközség hírmondója

2015. március

*„Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt,
hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék
a ti Mennyei Atyátokat.” (Máté 5,16)*

FELFELÉ TEKINTŐ KÖNYÖRÜLET

„*Aki elnyomja a nincstelent, gyalázza Alkotóját, aki pedig könyörül a szegényen, az dicsőíti.*” (Péld 14,31)

Gyülekezetünkben február a diakónia hónapja volt. A megszokottnál is jobban igyekeztünk odafigyelni a szükséget szenvedőkre, a törékeny életekre: az idősekre, a betegekre, a sérültekre, a szegényekre, az elmagányosodottakra, és velük együtt azokra is, akik közöttük szolgálnak. Szívünkbe véstük: a segítségnyújtás, a gondoskodás lényegi része a keresztyén életnek.

Mi indíthat arra, hogy gondját viseljük a rászorulóknak? Mi erősíthet meg ebben a felöltségvállalásban? Sokféle, egymástól nagyon eltérő mozgatórugója lehet ennek. Az önző, önmagának élő ember például sokszor számításból támogatja a nélkülözőt: azért ad, ha kénytelen-kelletlen is, hogy hasonló helyzetben majd neki is legyen lehetősége ugyanezt elvárni, megkövetelni másoktól. *Magára* néz, ezért segít. A humánus, az emberbarát viszont a *másikra* néz: szánalomból áll a szenvedő mellé. De hova néz a Jézusban hívő ember? Mindenekelőtt felfelé. Arra az Úrra, a *Szentháromság Istenre*, akinek a szövetségében él. Arra, aki megalkotta, saját képére teremtette azt az életet is, amelyet most körülvesz a szükség. Arra, aki szeretetéből Fiát ajándékozta oda, hogy megszabadítson „*minden bűnömből és nyomorúságomból*” (*Heidelbergi Káté* 2. felelete). Arra, aki Lelkével szeretni tanít bennünket.

Mennyire más az, ha már így gondolhatunk a rászorulóra! Aki csak magára néz, az mindig a maga valós vagy félt bajait, betegségeit próbálja gyógyítani embertársa életében is. Aki csupán a szenvedőre tekint, az leginkább a szóban megfogalmazott panasz-

ra vagy a szeme elé táruló viszontagságokra keresheti az orvosságot. Áldott lehetőség, ha Attól kaphatunk vezetést, aki a bajok gyökerét is megmutathatja nekünk: Istentől, aki ismeri az eredeti tervet, amelyet követve az emberi élet örömmel teljes lehetne – és aki azt is tudja, hogy mi az, ami a mélyben megromlott. Aki feltárja azt, hogy az engedetlenség, a lázadás, a közöny, amellyel figyelmen kívül hagyjuk vagy szándékosan megsértjük az Ő szent akarátát, hogyan hoz romlást ránk. Hogyan tesszük tönkre mindazt a jót és szépet, amelyet Ő boldogságunk érdekében elkészített! Akinek a világosságában megérthetjük: amíg ellene harcolunk, amíg tüzes indulatokkal vagy hűvös távolságtartással gyalázzuk Őt, addig mindig készek leszünk arra is, hogy szíve szeretett alkotásait, a nincstelenekeket is elnyomjuk. Egy mást nyomorítjuk meg számtalan formában, nemcsak anyagi kizsákmányolással, hanem az élet feltételeinek megvonásával, a teremtetett környezet tönkretételével, bántó szavakkal, érzéketlen kioktatással, a szeretet megtagadásával, hogy aztán szánalmas alamizsnálkodásunkkal magunkat tegyük meg áldozataink „jótevőjévé”.

És aki felfelé néz, nemcsak az emberi szenvedés okát láthatja meg világosan: annak a megoldását is tisztán felismerheti. Mert az, aki önmagát isteníti, a saját szűkös erőforrásaiból próbálkozik, amikor másokat segíteni vél. Csakhogy haszontalan szavakkal, felsőbbrendű tanácsokkal, odavetett fillérekkel, viseltes, elkoptatott, lejárt szavatosságú, hasznavehetetlen könyöradományokkal nem enyhíthető az emberi fájdalom. Aki meg csupán a terhe alatt roskadóra figyel, hajlamos arra, hogy a kimondott panaszoknak vagy a látható bajoknak engedelmeskedjen: a fecsegő felszín

irányítja, a nyomorúság mélyéig nem jut el. Milyen jó annak, aki Alkotójában gyönyörködik, aki a mindenható, könyörülő Istent dicséri! Hiszen az maga is, az egykor nyomorult, a bűn fogságában vergődő, saját döntései meg mások könyörtelensége miatt szenvedő ember, átélte a szabadulást, a valódi orvosság meggyógyította őt, és most ugyanazt kínálhatja annak, aki mellette sorvad ugyanabban a betegségben. És nemcsak az orvosságot ismerhette meg: elvehetetlen vigasztalása, boldogsága, reménysége abból fakad, hogy magával az Orvossal is élő közösségben lehet.

Aki Jézus tanítványává lett, aki Előtte térdre borul, az csak egyetlen irányba nézhet, amikor a nincstelenre figyel: felfelé. Mert azzal az Úrral mozdul együtt, aki térdre ereszkedett a szükségét látó kiválasztottai előtt, hogy megmossa összepiszkolódott lábukat – azzal az Úrral, aki minket is arra buzdít, hogy Vele együtt térdeljünk oda az Ő szerettei elé. Ha megalázom magam Isten Fia előtt, akkor az is fölém kerül, akiért Jézus vállalta a szolgasors alázatát. *„Példát adtam nektek”* – mondja Jézus a követőinek azután, hogy megmosta a lábukat –, *„hogy amint én tettem veletek, ti is úgy tegyetek. Bizony, bizony, mondom nektek: a szolgálta nem nagyobb az uránál, ahogy a küldött sem nagyobb annál, aki elküldte őt.”* (János 13,15-16). Lehetetlen, hogy az Ő követői lenézzék a szűkölködőt, a beteget, az elhagyottat. Elképzelhetetlen, hogy leereszkedően forduljanak a nyomorúságban tengődőhöz. Térdre kell hullaniuk: de nem a szenvedés előtt, még csak nem is a szenvedő felebarát előtt – a szenvedésünket hordozó Úr előtt hódolnak azok, akik Hozzá ragaszkodva az Ő mentő szeretetét továbbadják.

Aki a mindenható Istenre, életünk Alkotójára, Megtartójára és Megszentelőjére tekint, az azt is tudja, hogy egyedül ez az Úr

gondoskodhat minden szükségünkről. Mert Nála van mindaz, amiben nélküle hiányt szenvedünk. Ezért nem a saját korlátozott lehetőségeit igyekszik kiaknázni, nem is a segítségért kiáltó által összeállított igények kielégítésére törekszik: mindig felülről kéri el azt, ami az ínséget nemcsak enyhíteni, megszüntetni is képes. Istentől kapja azokat a szavakat, amelyek felüdítik a megkínzott lelket; az Ő kezéből veszi át a kenyeret, a ruhát, a gyógyszert, amely táplálja, védi, megerősíti a meggyötört testet. És egyikről sem felejtkezik meg, hiszen az az Alkotó, aki testet és lelket teremtett az ember számára, mindketőre gondot visel. Isten Igéje nélkül éppolyan száználmas halálraítélt az ember, mint ruházat vagy eledel nélkül. Nagy ajándék, ha már megtanultuk: mindez készen áll, csak le kell borulnunk, és könyörögve feltekinteni arra, aki mindannyiunkat megelőzve *„könyörül a szegényen”*.

Jézus azt mondta az övéinek – nekünk – a halálát megelőző estén, mintegy utolsó, mindent felülmúló, „új parancsolatként”: *„Aho- gyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeres- sétek egymást! Arról fogja megtudni mindenki, hogy az én tanítványaim vagytok, ha szeretitek egymást.”* (János 13,34-35). A keresztyén diakónia nem segítségnyújtás, hanem szeretetszolgálat. Jézus szeretete szolgál bennünk és általunk. Ha az Ő könyörületéből élünk, hogy lehetnénk könyörtelenek?! Vajon ismeri-e a világ Jézus szeretetét abból, ahogy mi, az Ő megváltottai szeretjük a ránk bízottakat?

Pataki András Dávid
lelkipásztor

ÉVINDÍTÓ

Kedves Testvérek!

A *Fasori Harangszó* hasábjain is kötelességem megosztani a gyülekezettel néhány közérdekű adatot, és jó nagyobb távlatból átgondolni címszavakban a 2014-es év legfontosabb történéseit. Fontos egy kicsit előre is nézni, mi vár ránk 2015-ben.

Tavaly egy fajta „érettségi” évet hirdettünk, s talán sikerült néhány dologban érettebbé válnunk. Nagy esemény volt a lelkipásztorváltás, *Végh Tamás* nyugdíjba menetele és *Pataki András Dávid* parókus lelkésszé választása, beiktatása. Sok adminisztrációs és egyéb feladat is járt ezzel. Hálát adhatunk Istennek azért, hogy minden ékes rendben, békességben, szeretetben ment végbe. *Végh Tamás* testvérünk a tavasz folyamán két alkalommal is jön a Fasorba Igét hirdetni.

Lezajlottak az egyházi választások, megkezdheti munkáját az egyházmegye új vezetése (lásd az eredményekről külön írásunkat).

Ősszel megkezdte a Fasorban 6. éves teológusként éves szolgálatát *Németh Balázs* lelkipásztor, és szintén 6. éves, kirendelt segédlelkésként *Székel Zsolt* lelkipásztor.

Hányan is vagyunk? Sokan tették fel ezt a kérdést, és az elmúlt időkben gyakran hallottunk a valóságtól igen elrugaszkodott számokat is. Nos, 2014-ben számításokat végeztek presbitereink. Jó tudnunk – önmagunkról –, hogy miközben a választói névjegyzékben évről évre körülbelül 750 (2014-ben pontosan 761) fő szerepel, a 12 havi átlagban lebontva az istentiszteleteken hétről hétre átlagban 458-an veszünk részt, ez kb. kétharmadnyi arány. A kollégiumi, juliannás istentiszteleteken mindig 800 feletti a létszám. Egy-egy nagy ünnepen 550-600 fő. Örömmünk, hogy ez a 458-as átlag nem csökken, nem csökkent az elmúlt évben sem, igaz, nem

is nő, hónapról hónapra körülbelül ennyi a templomba járók létszáma, kivéve a júliust.

Nézzük anyakönyvi adatainkat, több évre visszamenően nehéz tendenciákat kiolvasni, de azért fontos, hogy lássa a gyülekezet: 2014-ben 54 főt kereszteltünk, ebből 49 volt a gyermek, 5 a felnőtt. (Tavaly: 46 volt, nőtt.) 33-an konfirmáltak, ebből 15 a fiatal, 18 pedig felnőtt. (Tavaly 45 volt, jelentősen csökkent.) 23 pár kérte Isten áldását a Fasorban a házasságára, ebből 6 volt olyan pár, amelyben a menyasszony és a vőlegény is református volt. (Tavaly 27 volt, kicsit csökkent – évekre visszamenőleg figyelve ez a legfájóbb tendencia); 81 temetésünk volt (tavaly 97, az Úrnak hála ez jelentős csökkenés). Sok kisgyermek is született a Fasorban, becsléseim szerint több tucat – komatálás szolgálatot 5 baba családja kapott ajándékba.

Néhány szó a tavalyi év legfontosabb történéseiről. Kollégiumunkban vezetőváltás történt, *Filep Zoltán* igazgatásával, új vezetéssel kezdődött a jelenlegi tanév. Az iskola teljesen átköltözött a B épületbe, a Rottenbiller utcába. A presbitérium döntést hozott a kollégium hosszú távú fejlesztéséről, amelynek középpontjába az óvoda fejlesztése, bővítése került. Az A épület megüresedésével két óvodai csoport kezdhette meg ott a működést, és azt szeretnénk, ha idehozhatnánk a Városligeti fasorból az óvodánkat, ez azonban építészeti-törvényi szempontok miatt sok akadályba ütközik, hatalmas építészeti beruházást igényel, egyelőre emberileg nem látjuk a forrást erre, de rendületlenül imádkozunk a megoldásért, és bízunk az Úr gondoskodásában. A kollégium igazgató tanácsa új rendben folytathatja működését. Napelemek kerültek felszerelésre, melyek nagyban csökkentik az energiaköltségeket. Az önkor-

mányzat jóvoltából egy csodálatos sportpályát kaptunk ajándékba, aki még nem látta, érdemes megnézni. Falaink között újraéledt a cserkészcsapat, amelybe lehet jelentkezni.

Megújult az udvari világítás, a gyülekezeti ház homlokzata az iskolaudvar felől, és kiépítésre került egy kamerarendszer, amely segít megóvni a templomot és környékét, megállítottuk az Új Teremtés vizesedését.

Presbitereink vezetésével tavaly új jogi bizottság és új számvizsgáló bizottság kezdte meg működését.

Az „érettség” jegyében megpróbáltuk visszaszorítani az istentiszteletekről való késéseket, erről igehirdetés is szólt. Mintha előbbre léptünk volna... Elvittük az igezolgálat eljéről a hirdetések. Először az istentisztelet elé – ez nem vált be –, most már a végén hallható. Úgy tűnik, megtaláltuk a megfelelő formát, a gyülekezet részéről jók a visszajelzések.

Nagy lépés történt az orgonaépítésben. Láthatjuk az orgonaépítés végét, Isten megadta a rávalót, óriási támogatást. Pálúr János szakmai vezetésével, dr. Südy György gondnoktársam óriási segítségével végig kellett vinnünk egy közbeszerzési eljárást, amely hatalmas adminisztrációval járt. Az Úrnak hála ma már folyhat a munka, és remény szerint

az orgonaépítés ebben az évben befejeződhet

2014-ben is sok szép hangverseny és zenés áhítat volt templomunkban, és hálát adhatunk kórusunk sok szép szolgálataért is. A kórusba várják új tagok jelentkezését! Nem feltétlenül profi zenészeket várnak, hanem olyan testvéreket, akik szolgáltatnak tekintik a közös éneklést. Hálát adhatunk azért is, hogy adományaik támogatásával 100 új énekeskönyvet vásárolhattunk.

Hatalmas erőfeszítések és lépések történtek annak érdekében, hogy megújuljon honlapunk. A célegyenesben vagyunk. Reményeink szerint az új fasor.hu sok új információval, szolgáltatással hamarosan elindulhat, nagyon várjuk!

Megkezdődött a szolgálói csoportok egyfajta felmérése, odáig jutottunk, hogy az adatokat összegyűjtöttük, sokak számára már ez is segítséget jelentett, de nem volt erőnk tovább lépni. Szeretnénk ezt a munkát folytatni – mindenesetre több mint 200-an látnak el rendszeresen különböző szolgáltatásokat a gyülekezetben, van, aki egyszerre 4-5 szolgáltatásban is érintett, amiért hálát adunk. Ugyanakkor azt is látjuk, hogy sok területen segítségre, újabb szolgálókra lenne szükség, az lenne jó, ha érett szolgálni vágyók és szolgálatvezetők egymásra találnának.

NAGYHÉT—HÚSVÉT—PÜNKÖSD

ÜNNEPI ISTENTISZTELETI REND

Április 3. Nagypéntek

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

este 6 óra: úrvacsorás istentisztelet

Április 5. Húsvétvasárnap

reggel 8 óra: úrvacsorás istentisztelet

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

délután 5 óra: úrvacsorás istentisztelet

Április 6. Húsvéthétfő

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

Május 14. Mennybemenetel ünnepe

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

este 6 óra: úrvacsorás istentisztelet

Május 24. Pünkösdszombat

reggel 8 óra: úrvacsorás istentisztelet

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

délután 5 óra: úrvacsorás istentisztelet

Május 25. Pünkösdhétfő

dél előtt 10 óra: úrvacsorás istentisztelet

Elszántan vettem bele magam a gyülekezeti imaközösség felfejlesztésébe. Tudom, hogy erre én nem vagyok képes, egyedül az Úr adja a növekedést. Nagy lépéseknek nem örülhetünk, többen vagyunk, de meglátásom szerint, ha a gyülekezet létszámára nézek, nem elegendő. Imádkozzunk azért, hogy minél többen megértsék ennek az imaközösségnek a fontosságát, és az Úr adjon bővülést, hogy minél többen éljék át ennek lelki áldásait a gyülekezete és személyes életükre nézve is.

Szomorúan vettünk búcsút Tahitól, Isten táborától. A helyi önkormányzatnak más elképzelései vannak a tábor hasznosításáról. Ugyanakkor nagy hálával tekintünk vissza a nyárra, ez a volt a Fásorban eddig a legtöbb lehetőséget nyújtó nyár, 11 hetünk volt. Most nincs idő valamennyi felsorolására. Hármat emelnék ki, melyen különleges áldást éreztünk: a szárszói házaspáros-családos hetet, a papendrecht, a holland testvérekkel együtt töltött hetet és a fiatal felnőttek csendes hetét. Ez utóbbit azért, mert az elmúlt év egyik legnagyobb ajándéka az volt a gyülekezetünkben, hogy a fiatal felnőttek köre megújult, és az Úr csodálatos ébredést adott ebben a körben, amely mára szép nagyra duzzadt és sok áldást jelent nekünk – és bizonyára maguknak a fiatal felnőtteknek is. Tekintsünk most előre, az idén, 2015-ben csupán egy, többgenerációs hetet tervezünk rendezni Sátoraljaújhelyen, ahol megújult a tábor, készüljön mindenki, hogy augusztus 10-től 15-ig együtt legyünk!

Ami anyagi ügyeinket illeti, minden területen tudtuk teljesíteni kötelezettségeinket, a VII. kerületi önkormányzattal jó a kapcsolatunk, és támogatták is a gyülekezeti életet. Nagy hála lehet a szívünkben azért, mert ismét úgy kezdhethük az évet, hogy van egy kis tartalékunk. Köszönjük adományait! A 750 fős választói névjegyzéket figyelembe véve egy fásori egyházi tag egy évben átlagosan 22 ezer forintot fizet be a pénztárba az

egyházköztség fenntartására, és adományokat Isten dicsőségére, továbbá a templomos, 458-as átlaglétszámra vetítve 26 ezer forintot helyez el egy évben a perselybe, ez azt jelenti, hogy hetente körülbelül 500 forintot. (A persely-adományok mintegy egyötöde a szeretet-szolgálati perselybe kerül.) Hangsúlyozom, ez egy átlagos szám, vannak kiemelkedő adakozóink, a legtöbben ennél kevesebbet helyeznek el adományként. Ám igazán csak az Úr tudja, hogy ez sok vagy kevés. Mindenkinek magának kell tudnia ezt, és Isten előtt kell megállnia ebben is. A gyülekezeti támogatás mindenesetre arra elegendő, hogy fenntartsuk a gyülekezeti életet. De – tavalý is elmondtam –, ha csak mindenki 100 forinttal többet tudna 2015-ben istentiszteletenként adakozni, és egész évre 1000 forinttal meg tudná emelni az egyházfenntartói járulékot, az óriási előrelépést jelentene.

Miért van szükség égetően az adományokra? Csak két konkrét példa, egyben előrejelzés: az óvodafejlesztést már említettem, keressük a forrásokat. De van még egy ügyünk. Nem szeretném megijeszteni a gyülekezetet, de decemberre kiderült, a színes, gyönyörű Róth Miksa-üvegablakaink „életveszélyes” állapotban vannak. Óriási feladat és egyben több milliós költség lesz, hogy megóvjuk őket, a munka elodázhatatlan, ez nagy felelősségünk. Kérjük, hogy támogassák ezt a munkát adományaikkal!

Végül két előrejelzés 2015-re: szeretnénk nagy hangsúlyt tenni az évben a diakóniára és az ifjúságra. A presbitérium döntése nyomán egy-egy hónapot kiemelten és ezekre a területekre szánnánk, ezek a területek kerülnek majd fókuszba a különböző alkalmakon. A február a diakónia hónapja lesz. Ősszel tervezzük az ifjúság hónapját.

Kívánom, hogy 2015-ben növekedjünk az érettségben, a hitben és a szeretetben!

Devich Márton főgondnok

FEBRUÁR A DIAKÓNIA HÓNAPJA VOLT

A diakónia szeretetszolgálatot jelent, a hitre jutott emberek önkéntes közösségének háláldozatát. Alapja a Máté 25, 35-36 és 40. versek Igéi: „Mert éheztem, és en nem adtatok, szomjaztam, és innom adtatok,

jövevény voltam, és befogadtatok, mezítelen voltam, és felruháztatok, beteg voltam, és meglátogattatok, börtönben voltam, és eljöttetek hozzám... Bizony mondom néktek, amikor megtették ezeket akárcsak eggyel is a legkisebb atyámfiak közül, velem tették meg.”

A református egyházközség alapvető ismervei közé tartozik a diakónia, ezért nem élhet egymásra figyelés és egymás segítése nélkül. Gyülekezetünkre ez különösen jellemző, mert sok az idős testvér. Közöttük sokan végzik ezt a szolgálatot, többnyire idősek, több évtizede ismerik egymást, sok éven keresztül hitükkel, szeretetükkel voltak közöttünk, építették gyülekezetünket, anyagiakkal hozzájárultak a gyülekezet kiadásaihoz és fenntartásához. Lassan Ők szorulnak segít-

ségre, ami a fiatalabb korosztály szeretettel vállalt szolgálata lesz. Erre időben kell felkészülni, beletanulni és folyamatosan beállni a szolgálatba. „Úgy ragyogjon a ti világosságotok az emberek előtt, hogy lássák jó cselekedeteiteket, és dicsőítsék a ti Mennyei Atyátokat.” (Máté 5,16).

Küldetésünk az örömhír, evangélium továbbadása, idősek, betegek látogatása, Örökös Presbiterek életének figyelemmel kísérése, szükségben segítség nyújtása, a gyülekezet rászorulóinak felkutatása, Istentől elhívott munkatársak bevonása a szolgálatba. Örökös Presbiterek azok az idős testvérek, akik hosszú időn át végezték szolgálatukat a gyülekezetben, de már koruk és egészségi állapotuk miatt nem tudnak szolgálni. Közülük többen még el tudnak jönni az alkalmakra, de vannak, akik már gondozásra szorulnak.

Régi kérésünket hallgatta meg Isten! 2015. január 1-jétől – egy adakozó jóvoltából – rész munkaidőben egy főállású, Istentől elhívott diakóniai munkatársat tudunk alkalmazni. Feladata idős, beteg, segítségre szoruló gyülekezeti tagok rendszeres látogatása. Elsősorban az evangélium továbbítása, közös imádkozás,

A diakóniai szolgálat munkatársai

beszélgetés, szükség szerint segítség nyújtása. Már 10-12 fő látogatását végzi hetente-kéthetente rendszeresen, míg a többi szolgáló egy-két idős testvért látogat.

Tényleges szolgálatunk az idős testvérek telefonos vagy személyes megkeresése meg-

SZOLGÁLATI LEHETŐSÉGEK

Diakóniai szolgálatba várjuk azoknak a jelentkezését, akik

- elhívást éreznek a szolgálatra,
- heti 1-2 órát rá tudnak szánni személyes látogatásra vagy telefonos megkeresésre,
- hetente vállalnának kisebb háztartási munkát (pl. porszívózást).

Autós szolgálatra várjuk azoknak a jelentkezését, akik

- legalább havi három vasárnapon autóval közlekednek a templomi istentiszteletre,
- autójukban van még 1 üres (ajtó melletti) hely,
- elhoznák az istentiszteletre, utána pedig hazavinnék a mozgásában korlátozott testvért.

Körzetgazda-szolgálatba várjuk azoknak a jelentkezését, akik

- a 6-7. kerületben vagy elérhető közelségben laknak,
- ráérnek negyedévente 2-3 este folyamán,
- szívesen sétálnak, és néha lépcsőt is másznak,
- szívesen bejárnának negyedévente egy utcát (15-20 cím), és felkeresnék gyülekezetünk tagjait, hogy kézbesítsék a *Fasori Harangszó* újságot,
- szívesen tartanák ilyen módon a kapcsolatot egyházközségünk és annak tagjai között, lennének gyülekezetünk „kinyújtott karjai”.

beszért időpontban. A látogatásokkor igeolvasás, közös imádkozás, beszélgetés az elsődleges cél. Szükség esetén – egyéni megbeszélés és egyeztetés alapján – apróbb ügyintézés, orvoshoz kísérés, gyógyszer kiváltása, rövid séta, kisebb vásárlásokra elkísérés lehet a feladatunk. Az idős testvéreket, akik egyedül biztonságosan már nem tudnak közlekedni, autós szolgálattal vagy gyalogosan (járművel) elkísérjük templomi alkalmakra, istentiszteletre, bibliaórára. Szociális, egészségügyi probléma esetén a kerületi gondozási központokon keresztül segítünk meleg étkezés vagy szakszerű gondozás megszervezésében.

A diakóniai hónapban meglátogattuk a fasori egyházközség három ifjúsági csoportját, tájékoztattuk a fiatalokat a diakóniai munka lényegéről, a feladatokról, elmondtuk, hogy az arra elhívottakat bevezetjük a szolgálatba, már szolgáló testvérral kezdik munkájukat. A látogatásoknak már vannak eredményei: több fiatal jelezte, hogy szívesen részt venne a szolgálatban. „Az aratnivaló sok, de a munka kevés!” A hónap folyamán a gyülekezeti csoportokban tájékoztatók hangzottak el a diakóniai munka fontosságáról. A gyermek-istentiszteleteken elmondtuk a gyermekeknek, hogy már kicsi korban is tudják egymást segíteni, lehetnek udvariasak, segítőkészek az idősebbekkel.

Az iratterjesztésben diakóniával kapcsolatos könyvek kaphatók. A rászorulókat biztatjuk, hogy jelentkezzenek a szolgálat igénybevételére.

Testvéreink! A szeretetperselyt a templomban az Úr asztalától jobbra helyeztük el, az adományokból nehéz helyzetű testvéreinket segítjük. A diakóniai munkacsoport minden hónap 3. hétfőjén 18 órakor tartja imaközösségét, melyre szeretettel várjuk az érdeklődőket!

Szolgálatunkért Istené a dicsőség!

Pálkás Gyuláné Marika,
a diakóniai szolgálat szervezője

BEMUTATKOZIK GYÜLEKEZETÜNK DIAKÓNUSA

Különös utakon vezette az Úr családjunkat a fasori gyülekezetbe. Jó ideje kerestük már új lelki otthonunkat, amikor 2013 karácsonyán Isten kinyitotta előttünk ennek a csodálatos templomnak a kapuit – valóságosan és lelki értelemben is. Szíveket is megnyitott, tudom, hiszen azóta idetartozunk férjemmel és gyermekeinkkel. Őket hitben neveljük mint ránk bízott, drága ajándékokat. Nagyobbik lányunk, aki nyolcadikos, idén konfirmációra készül. Ő Isten mellett elkötelezett, hűséges szívű. A kisebbik, aki negyedik, az Úr lelkes követője.

Jóllehet Isten az Őt dicsőítő és Neki szolgáló életre engem még tizenévesen elhívott, a diakóniát azonban csak az utóbbi időben helyezte a szívemre. Nehezített élethelyzetünk szorításában, hosszas imaharc során kértem Tőle olyan munkát és szolgálatot, amit az Övéi között végezhetek. A várakozás idején „földi angyalokat” küldött hozzám, aztán megnyitotta, felkészítette szívemet a szeretetszolgálatra. Megadott, hogy januártól már hivatalos keretek között végezhetem gyülekezetünkben a diakóniai szolgálatot idős, özvegy, beteg és rászoruló testvéreink között. Teszem ezt Isten iránti hálából, szívemben a diakonisszák szép jelszavával: „*Jutalmam, hogy tehetem.*”

Fehér Marianna

EGY CSENDES SZOLGÁLAT

Hétfő reggel az Őrs vezér térnél a 81-es trolira iparkodik felszállni egy hölgy egy két év körüli kisfiúval.

„*Hát te mit keresel itt?*” – kérdezem. – „*És ki ez a kisfiú?*”

„Ágoston, bölcsibe viszem, anyukája csendeshéten van. A nővérét már elvittem iskolába.”

Egy hét múlva tudom meg, hogy nem csak vigyáz a gyerekekre, hanem be is költözött hozzájuk, akik a zuglói anyaothonban laknak. Még csak meg sem lepődtem ezen az áldozatkész tettén.

Sokan ismerik őt a gyülekezetben, amelynek hosszú évek óta tagja. Ha problémád van, bizalommal fordulatsz hozzá, de ő kérés nélkül is észreveszi a szükséget, a gyülekezeten kívül is. Az áldozatos szeretet és az egyszerűség példaképeként tartjuk számon. Bármilyen teszt, azt csendben teszi, nem „kürtöltet maga előtt”, együttérzéssel szolgál a gyülekezet „kicsinyei” között. Mindezt fizetség nélkül – jutalma, hogy szolgálhat. Még fiatalon meghallotta Isten hívó hangját, és engedelmeskedett Neki. Ő adott neki bátorságot, hogy szorgoljon, tekintet nélkül a saját szükségére. Isten tartsa meg Őt továbbra is!

Jó, hogy történik ilyesmi. Hogy vannak, akiket Isten ilyen szolgálatra indít. Vannak többen is. Vegyük észre Őket, és adjunk értük hálát!

Südünyé Zsóka

„ZSÍROZOM A TEPSIT”

Advent harmadik vasárnapja hagyományosan családi nap a Fasorban: a gyerekek ajándékot kapnak, mi, felnőttek – a közös ebéd után – egy közös délutánt. Most Döbrentey Ildikó és Levente Péter látogatott el hozzánk.

A gyülekezeti terembe érve Móra Miki jól ismert, erős hangja fogad. Hirtelen elfog gyerekkorom várákozása, amikor szombaton reggelenként alig vártam, hogy elkezdődjék a *Zsebtévé*. Most talán én is kapok valami ajándékot? Vagy kiszólít a színpadra, hogy játsszunk egyet? Bármilyen jön, állok elébe – már tudom, itt ma jól fogom magam érezni.

Levente Péter hangosan, kissé túlzó hangsúllyal köszön áldás, békességet, majd egy evangélikus ismerőst megpillantva ugyanolyan hangosan az erős vár a mi Istenünket. Közben ránk kacsint: „*Zsírozom a tepsit.*” Nem magyarázza, de mindannyian értjük, a közös játékba, beszélgetésbe akar minket bevonni. Életkortól függetlenül mindenkire átragad a jó hangulat, és élvezzük, most minden másként van: a székek, a rend, még Péter öltöztéke is a színházati idézi. Később elmagyarázza ennek szimbolikáját: fehér inge a fiai iránti gyászát, fekete mellénye és nadrágja az ünnepélyességet, piros sálja az örök életbe vetett reménységét fejezi ki. A kalap azért kell, hogy adott pillanatban búcsút vehessen.

Aztán elkezdődik a mese Péter és Ildikó közös életéről, amit felváltva mondanak el. Eleinte megpróbálok jegyzetelni, de feladom: ez nem egy logikusan, pontokra szedhető előadás, mert épp úgy kanyarog-tekereg, ahogy az életük. Egy-egy epizódnál elidőzve elmeselek, mit tanultak belőle, Ildikó felolvas egy-egy imádságot, amit ő írt. Látszik, hogy egy tudatosan felépített előadást hallunk két szólamban, de mégis inkább érzem magam egy kényelmes karosszékekben ülve a nagypapánál,

aki az életéről mesél izgalmas és szép történeteket, egyiket fűzve a másik után.

Minden történet a házasság ápolása körül forog. Hogy milyen fontos megtanulni, ha már egyszer megbántottuk egymást, akkor tudjuk megbeszélni a történeteket, és megbozcsítani. Ezek a lépcsőfokok mind fölfelé vezetnek, de vannak olyanok is, amik lefelé – egészen a megbosszulásig. Nem mindegy, hogy a körülöttünk élőknek mennyországi vagy pokoli pillanatokat szerzünk-e inkább.

Szó esik ágyról és asztalról is – mint a házasság két kulcsterületéről. Az ágy az első bútordarabja az ifjú párnak, és nekem is ez jutott eszembe, amikor Levente Péter megkérdezte, mit vennénk elsőként az üres lakásunkba. Ő lelkesen bólogat, hiszen negyven év házasság után még mindig szerelmes feleségébe, aztán elmagyarázza, eljátssza, mire jó mégis inkább az asztal, ahol egymás szemébe tudunk nézni, ülnünk kell, legalábbis támaszkodnunk (ha még nincs széklünk) – mert csak így tudjuk közös gondjainkat tisztázni.

Döbrentey Ildikó szólama finomabb, lágyabb hangon szól – nem tréfálkozik, játszik velünk úgy, mint párja, mégis ugyanaz a tűz ég az ő tekintetében is. Az *Égből pottyant mesék* írója imádságai felolvasásával hozza közel élete legnagyobb tragédiáját, két kicsi fia elvesztését: „*Tudom, felesleges, / mégis arra kérek: / vigyázz a gyermekemre, Uram! / És segíts nekem, hogy értelmesen éljek.*” (Részlet az *Alázat* c. imádságból.)

Döbrentey Ildikó és Levente Péter élete szenvedések, útkeresések, örömök között kanyarog, nincs minden kérdésre válaszuk, nem oktatnak, nem panaszkodnak. Csak mesélnek, játszanak, élnek – annak a gyermeknek a biztonságérzetével, aki tudja, Isten rajta tartja a szemét.

Lázár Viktória

BETLEHEMI BÉKELÁNG A FASORBAN

A Magyar Cserkészszövetség idén 24. alkalommal hozta el Bécsből hazánkba a béke üzenetét, melyet a láng jelképez. Magyarországra idén hozzánk, a fasori református templomba érkezett meg a láng december 14-én 17 órára.

A békeláng a *Fény a sötétben* című osztrák televíziós műsor hatására 1986-ban indult útjára: az élő műsorban egy hölgy hálából lámpást nyújtott át az ajándékozonak. Egy osztrák cserkészcsapat a kezdeményezést felkarolva indította el a Betlehemi Békeláng hagyományát.

A betlehemi Születés Templomából származó békelángot cserkészek viszik a világ minden országába a karácsonyi készülődés, várakozás időszakában. „Kis fényből is lehet nagy világosság” – mondta Pál Feri atya a

templomunkban megrendezésre került ünnepség keretében tartott áhítaton. Sokan voltak jelen katolikus és evangélikus testvéreink közül. A meghitt szavakat követően kis mécsesekben szétvitték a magyarországi cserkészcsapatok a béke lángját otthonaikba is.

Kiss Hajnalka

SZOLGÁLNI GYEREKKÉNT

Karácsony alkalmából a diákok zenei szolgálatával gazdag istentiszteleten vehettek részt a fasori kollégiumba járó gyermekek, szüleik és az itt dolgozók. Együtt áldhattuk Urunkat az Ő Szent Fia megszületéséért, és hálátelt szívvel vághattunk neki a hosszú karácsonyi szünidőnek.

ELIZABETH MITTELSTAEDT POROS ÚTON MEZÍT LÁB

Férjem nagypapája tanította nekünk: kétféle könyv létezik, olyan, amit egyszer sem érdemes elolvasni, és olyan, amit többször. Ez a könyv az utóbbiak közé tartozik.

Elizabeth Mittelstaedt a német, magyar és román nyelven megjelenő *Lydia* női magazin alapító főszerkesztője. Nagyon régen előfizetője-olvasója vagyok a lapnak, de az ő életéről alig tudtam valamit. Most, hogy életrajzát közreadta, örülök, hogy többet megtudhatam életének arról a részéről, amit a nyilvánosság nem ismert.

Egy kis vajdasági, magyarlakta faluban nőtt fel a kommunizmus ideje alatt. Korán eldölt benne, hogy írni és tanítani szeretne. A hat elemi elvégzése után azonban szülei nem akarták a városban tovább taníttatni. Ennek ellenére hamar rájött, hogy ahogy papírra veti sokszor törékeny érzéseit, világosságot, megértést nyer. Tizenhárom éves korában elkezdett szabni és varrni, jobb volt, mint a földeken dolgozni. Tizenhét évesen Ausztriába disszidált a szabadabb élet reményében. Ami ott várt rá, sokkal inkább rémálomnak nevezhető. Hazatért Jugoszláviába, és ez után a fájdalmas csalódással járó kaland után fedezte fel Isten megbocsátó szeretetét. Nemsokára egy bibliaiskolába került Németországban. Ott együtt tanult későbbi férjével. Férje lelkész lett, s az Egyesült Államokban, majd Németországban miszsiós

lelkészként dolgozott. Egymás munkáját segítették.

Egy orvosi műhiba következtében évekig tartó szörnyű szenvedéseken ment keresztül. Nehezen, de megértette, hogy a szenvedés Isten magas szintű elhívását jelenti egy feladatra. Isten egy női magazin elindítását bízta rá. „Amikor más nők történetét olvasom arról, ahogyan Isten erőt és vigasztalást hozott nekik

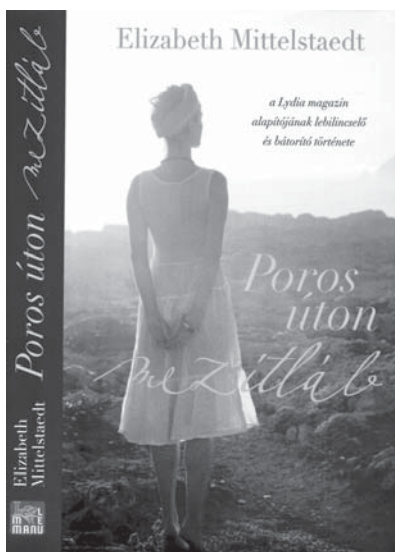
fájdalmukban, én is felbátorodom. Talán egy magazinban kellene elmondani ezeket a történeteket.” 1986-ban alapította meg a német *Lydiát*, 1992-ben pedig útjára indult a magyar és a román *Lydia*. Arra születt ez a magazin, hogy – mint Elizabeth írja – a nők élete értelmet nyerhessen, hogy a hitükben növekedhessenek, jobb asszonyokká, anyákká, feleségekké válhassanak.

A könyv beszámol a magazin terjedéséről és

írója további életéről, egészen személyes betekintést enged egy olyan asszony szívébe, akinek jellemét próbákkal és kegyelemmel csiszolta az Úr. Sokszor szinte párbeszédet folytat Istennel, őszintén és kötetlenül.

Arra hívja fel az olvasót, hogy őszintébben és merészebben éljen, még jobban odaszánva magát az imádkozásra. Mindenkinek szeretettel ajánlom a könyvet, aki szeretne megfeszülő figyelemmel, alázatosabban Isten felé fordulni.

Südyne Zsóka

MIRE TANÍTOTT ISTEN AZ ORGONAÉPÍTÉS ÉVEI ALATT?

17 évvel ezelőtt, november első napjaiban érkeztünk haza családommal Párizsból egyéves tartózkodás után, és Advent első vasárnapján kezdtem meg orgonista-szolgálatomat a fásori templomban.

Az advent lényege az Isten ígéreteibe kapaszkodó bizonyosság afelől, hogy Isten cselekedni fog, mégpedig beteljesíti, amit megígért. Isten türelmesen tanítgatja az övét arra, hogy a mindennapokban is vegyék komolyan azt, hogy Ő a reménység Istene, akinek az apró-cseprő kis életünkre is gondja van. Isten engem is (és meggyőződése, hogy a gyülekezetet is) tanítgatott magán az orgonaépítés ügyén keresztül.

Az orgona ma még ugyanolyan állapotban van, mint egy évvel ezelőtt, és nagyjából úgy, mint az elmúlt 11 évben volt. Mégis úgy szeretnék hírt adni Isten csodáiról, mint aki ma már tudom, hogy a következő adventre teljesen elkészül a hangszer, mégpedig ahogyan azt 17 évvel ezelőtt megálmodtam. A templomunk 100 éves évfordulójának megünneplésekor elindult egy folyamat, aminek a végeredménye az lett, hogy egy miniszteri támogatás az orgonaépítésre fordított addigi összeget megduplázta, és ezzel teljes egészében befejezhető a hosszú évekre nyúlt építkezés. Valójában a pénzgyűjtés nyúlt hosszúra, maga a hangszer 1-1,5 év alatt felépíthető. Ez a jövő felőli reménység teljességgel illik az advent üzenetéhez és lényegéhez, és ez a pillanat, amikor beszá-

molhatok az orgonaépítésről és megoszthatom a gyülekezettel azokat a csodákat, amiket az én szakterületemen láttam Isten keze munkájaként, még ünnepélyesebb az advent párhuzamában.

Az első diszpozíciós vázlatom, mely az orgona továbbfejlesztését jelentette, 1997. decemberi dátumú. Ma is úgy látom, hogy Isten időzítése áll ennek a tervnek a háttérében. Akkor éppen 17 éve követtem nyomon tanáromnak, Baróti Istvánnak munkáját, amit az ország legnagyobb templomában, az esztergomi bazilika orgonáján végzett. Láttam, mivel jár egy ilyen munka, és tudni kell azt is, hogy ő úgy halt meg tavaly nyáron 74 évesen, hogy nem valósult meg az eredeti elképzelése. Az alatt a 17 év alatt folyamatosan szembesültem az országos orgonahelyzettel, láttam, milyen volumenű orgonaépítések valósulhatnak meg református templomainkban. A folyamatosan romló állagú orgonáknak szinte a nullával egyenlő esélyük volt akkortájt a felújításra, továbbfejlesztésre. A terv megszületése előtt két éven át folyamatosan hallgattam a Notre-Dame orgonájának hangját, mely mai formájában egy 650 éven át mindig tovább- és továbbfejlesztett hangszer.

Párizsban a Vincennes-i francia református templomban egy éven keresztül egy akkora hangszernél voltam orgonista, amekkora a 11 éve működő új sípművünk: az orgona eredetileg egy szalonba készült Cavaillé-Coll hangszer. Ebben a műhelyben dolgozott Angster József, a fásori orgona 1913-as építője, akinek az élettörténetéből nagy hatást gyakorolt rám az, hogy franciaországi karrier helyett hazajött megalapítani a hazai orgonapiart. Úgy éreztem, abban a pillanatban én

ugyanazt élem át, amit Angster hajdanán, és tovább tudom vinni azt az élményanyagot, ami minden bizonnyal őt az 1867-es gyáralapításánál legélénkebben mozgatta. Két év párizsi tartózkodásom után olyan kritikus hallásom volt, amelynek a szűrőjén alig mehetett át magyarországi hangszer. Ezért volt óriási élményem, hogy amikor újból átnéztem a fasori orgona hangszíneit, ez a hangszer kiállta a próbát. Olyan orgonához hívtam engem a fasori gyülekezet, amellyel érdemes foglalkozni, el lehet juttatni egy magasabb értékét képviselő művészi kategóriába.

Abban a pillanatban világossá vált számomra, hogy Isten elkészítette a munkám, a szolgálatom nélkülözhetetlen eszközét is, az orgonát. Somogyi Péterrel való barátságunk is gyönyörűen előkészített volt, hiszen 15 és 16 éves koromban egy szobában laktunk a debreceni református kollégiumban a háromhetes Országos Kántorképző Tanfolyamon. Az érettségim előestéjéről is őrzök egy szép emléket, amikor kórustagként, a jövőről mit sem sejtve, Kodály 114. genfi szoltára alatt jól megnéztem magamnak ezt a szép templomot. Ilyen előzmények után az volt a fő kérdés, milyen út vár itt rám és hogyan kell azon Istennek tetsző módon végigmenni? Mit kell konkrétan megtennem, „kiharcolnom”, és miben kell csendben várnom az Úr szabadítására.

30 éves voltam ekkor, túl az életem néhány fontos döntésén, amit az Úrral harcoltam meg. Isten elvezetett engem a muzsikusi pályára, adott hozzám illő segítőtársat, átéltük a Párizsban velünk történt csodákat, meghívást kaptam a Fasorba, és egy olyan pályázaton, amit nagyjából 40 évente írnak ki, a Zeneakadémia tanára lettem. Ebben az évben ajándékozott meg Isten egy harmadik „J betűs” gyermekkel. De orgonaeépítést soha az életben nem menedzseltem, pláne ilyen elvesztettnek és reménytelennek látszó helyzetben – a magyar református egyházban – nem.

Az elmúlt 17 évben különféle kísértésekkel találtam szembe magam, amelyek mindig oda vezettek, hogy kimondjam: bármi történik, én akkor is Istenben reménykedem. Akkor is, ha a mai világ már ennél modernebb hozzáállást vár el tőlünk és gyakran áll úgy a játszma, hogy az Úrban bízók nevetségessé válnak, lemaradnak, hátrányt szenvednek, de minimum megmosolyogják őket. Isten megtanított arra, hogy az Ő gyermekei számára a kísértések próbatételekké válnak, és ha hitben kitarunk, ezek aranyfedezetet és áldást hoznak a tevékenységünkre. Az első kísértés az orgonaügyet ért támadások voltak.

Egy nap két postai küldeményt kaptam. Az egyikben megjöttek az első műszaki rajzok az orgona belső elrendezéséről, a másikban arról értesültem, hogy a műemlékvédő hatóságnál megtámadták azt a fajta felújítási koncepciót, melyet szerettem volna véghezvinni. Erősnek kellett maradnom hitben, és tanulnom kellett konkrétan a láthatatlanokra nézni. A hatóság számára egy beadványban világossá kellett tennem, hogy a szakma sohasem volt egységes olyan kérdésekben, hogy milyen szempontok kapjanak elsőbbséget egy hangszerfelújításnál és bővítésnél.

Ha véletlenül azt gondoltam volna, hogy jól állom a sarat, jött az újabb természetű támadás, onnan, ahonnan valójában támogatásra számítottam. Kiderült, hogy a presbitérium nem mer egyértelműen az orgonafelújítási elképzelésem mellé állni. Ez elkeserített, de Isten ezen keresztül is arra tanított, hogy ne a komfortot keressem. Ahol ideális körülmények vannak, ott elszánt hitre kevésbé van szükség. Istennek ugyanakkor gondja volt rá, hogy valamilyen módon mindig továbbfejlődjön az orgonaügy.

A harmadik kísértés az volt, amikor a fasori orgonaügyet leelőzte néhány olyan megépült orgona, melynek a története a miénknél jóval később kezdődött. Úgy éreztem, talán az or-

gonaépítők sem érzik a fasori orgona jelentőségét, nem büszkék arra, hogy velük épülhet a hangszer, nem tartják referenciaértékűnek a projektet. Látnom kellett mások sikereit, Isten így tudott taníttatni arra, hogy ezekből szabaddá váljak és komolyan vegyem, hogy Isten számomra elkészített utat tartogat.

A „hittanlecke” utolsó része a várakozás lett: Légy csendben, és várj az Úrra! Ne indulj fel, ha az alattomos embernek szerencsés az útja! (Zsolt 37,7). A várakozás időszakában, amikor látszólag nem történt semmi, kellett újra és újra kimondanom Jób mondatait: De én az Istenhez fordulok, Istenre bízom ügyemet, aki hatalmas dolgokat művel, kikutat-hatatlanul, csodás dolgokat, megszámlál-hatatlanul (Jób 5,8-9). A próbatétel olyan formában emésztett engem, hogy már-már szélhámosnak éreztem magam, mint aki csak beszél, de nem mutat fel eredményeket. Most világos számomra az, hogy Isten időzítése azt szolgálta, hogy értékén tudjuk megbecsülni az Ő ajándékát, és abban se kételkedjünk, hogy Isten csodáját tapasztalhattuk meg a saját szemünkkel. Az orgonaépítő cég ez alatt

az idő alatt olyan tapasztalatokkal gazdagodott, amik mind az orgonánk minőségét garantálják.

Az orgonaépítés ügye a 100 éves évfordulónkon lendült tovább, amikor hírt kaptuk egy lehetséges miniszteri támogatásnak. Fél év alatt Balogh Zoltán miniszter úr megemelte a támogatást a hiányzó összeg erejéig. Úgy jártunk, mint a bibliai példázat hű szolgálói: a támogatás megduplázta az addig elért bekerülési összeget. A zsoltáros tanácsa: „*Gyönyörködj az Úrban, és megadja szíved kéréseit!*” (Zsolt 37,4).

Az Istenbe vetett hit nem csodafegyver, amit a megfelelő időben elsütünk. Egy őszinte apa—gyermek kapcsolatban a felek kölcsönösen élvezik egymás társaságát. Az apa nem a pincér, aki kihozza, amit rendeltünk. Istenben gyönyörködni Őt megismerve, Neki elsőbbséget adva lehet. Az Istenben gyönyörködő ember a próba idején is látja Őt, és megérti, mit végez el őbenne a próbák által.

(Pálúr János adventi bizonyágtételének kivonata.)

Örömmel vettük a karácsonyi istentiszteleten egyetemista ifiseink áldott, gazdagító, ötletes szolgálatát. Hálat adunk Urunknak értük

KICSODA A SZÜLŐ, A GYEREK?

A nevelés egy olyan klisé (közhely), amit házasság- vagy egyéni életünkben már számtalan módon körbejártunk és -járunk írott-olvasott vagy beszélt formában. Mégis „képesek” vagyunk új lehetőségeket megragadni, a nehézségekből kiutat találni, irányt váltani.

2014 őszén a Juliannában elindult egy, elsősorban elsős-alsós szülőket, pedagógusokat felkaroló sorozat a gyermeknevelésről. A *Kicsoda a szülő? Kicsoda a gyermek?* kérdéskör bejárásával máris ráláthattunk szüleinktől hozott örökségünkre, a magunk tökéletesnek gondolt nevelése során elkövetett szarvashibák sorozatára, a tehetetlenségünk, elesettségünk tényére. De bizonyára mindannyian tudjuk, hogy *Non posse, non peccare*, azaz *Az ember nem tud nem vétkezni*. Ez azt jelenti, hogy magunktól semmi jóra nem vagyunk képesek, és minden tekintetben kegyelemre szorulunk. Ezért életünk minden órájában szükségünk van a Mester vezetésére a gyermeknevelés terén is.

A családi modellek alapján kiderült, mit ér számunkra a gyermek. Sokat/keveset, túl sokat/túl keveset, netán rossz értelemben vett terhet? A lelkünk mélyére ásás őszinte, tiszta képet tartott elénk, ugyanakkor tálcán kínálta az új kezdés lehetőségét mindannyiunk számára, akik elfogadtuk tehetetlenségünket, megbocsátottuk eleink tévedéseit, és megpróbálunk nem a magunk erejéből, hanem az élő víz forrásából bölcsességet meríteni gyermekeink neveléséhez, tanításához.

Kicsoda a szülő? Egy megajándékozott bünsz ember, akinek Isten odaajándékozta a gyermeket, hogy nevelje, szeresse, megmutassa a helyes erkölcsi irányt. A következő mondat az egyik előadáson hangzott el, és kedvenc gondolataim közé soroltam, hadd tegyem itt is közzé: A gyermek számára nem

az nyújt biztonságot, ha a szülők szeretik őt, hanem az, ha a szülők szeretik egymást, és igyekeznek Istennek engedelmeskedni.

A mai kor teljesen elfelejtette azt a, már a világ keletkezése előtti igazságot, hogy nem az ember, hanem a Mindenekben Első a legfőbb tekintély! Ez sajnos a Napnál is világosabban látszik minden szinten a mai társadalomban. Éhezik a világ az Isten szerinti rendre, és éheznek a gyermekek is korlátokra, szabályokra, a megfelelő helyre az ép családi modellekben, de legfőképpen szeretetre éhesek.

De tudom, hogy vannak, akik jó példával, kerek családdal, keresztyén értékekkel, Istentől kapott szeretettel önmagukat, idejüket feltétel nélkül szánják oda gyermekeiknek, tudva, hogy akit valóban szeretnek, az tanul meg szeretni. *„Kérlek azért titeket atyámfiai az Istennek irgalmasságára, hogy szánjátok oda a ti testeiteket élő, szent és Istennek kedves áldozatul mint a ti okos tiszteleteteket.”* (Róma 12,1).

Ahogy a sorozat első alkalmán az énekben elhangzott, mi is úgy tegyük meg mindig az első lépést Isten felé: *„Örömben, bánatomban csak az Úrhoz fordulok, örömben, bánatomban hálat adok...”*

Reménykedem, hogy a jövő még kínál majd ilyen hasznos nevelési sorozatot másoknak is. Szívvel kívánom, hogy az alábbi Igét minden ember magáénak mondhasa: *„Aki egykor tenéked haszontalan volt, most pedig mind néked, mind nékem nagyon hasznos”* (Fil 1,11).

Hálával,

Popné Pintér Zsuzsanna

6-os és 1. b-s szülő,

aki 2008 áprilisa óta

Isten megváltott gyermeke

AGGODALMASKODÁS NÉLKÜL

— Interjú a Bécsi családdal —

„Velünk nehéz dolgod lesz” – mondta Tamás, amikor felkértem őket az interjúra. „Nálunk nem történik semmi extra, nincsenek nagy drámák, csak éljük az életünket és utólag valahogy úgy néz ki, minden jól sikerült.” *Kíváncsi voltam ezek után erre az „unalmas” életre is, és utólag beigazolódott, hogy nem hiába: végül egy négy és fél órás beszélgetés után csak azért búcsúztunk el, mert már elmúlt éjfél.*

Amikor megérkeztem a Bécsi családhoz, még ébren voltak a gyerekek. Őket először arról kérdeztem, hogy szeretik-e a nagycsaládot, hogy vannak az iskolai dolgaik. *Íme néhány morzsa a beszélgetésből:*

„Jó, hogy sokan vagyunk, mert mindig van kivel játszani.” „Tudunk segíteni egymásnak házit írni.” „Van nálam kisebb.” „Ha valaki beteg lesz, a másik tesó tudja hozni a leckét.” „Kedvenc óram a hittan. Legjobb a templomban menés. Azt írták rólam az iskolai értékelésben, hogy mély az imádságom.” „Azért jó gyerekkorban hallani Istenről, mert akkor tovább tudod felnőttkorban adni a hirdetést.” „Akkor felnőttkorban többet fogsz róla tudni és gyorsabban fogod tudni olvasni a Bibliát. Ha az ember kiolvassa, még nem kell rögtön eldobni, hanem újra kell olvasni, hogy az ember többet tanuljon belőle.”

Virág nemrég levágatta és odaadta a hosszú haját olyan rákbeteg gyerekeknek, akiknek a kezelés következtében kihullott a haja. Röviden erről is mesélt:

„Kicsit hiányzott a hosszú haj, de aztán belejöttem. Első reggel furcsálltam, hogy ilyen kis hajam van, de azóta nőtt már három centit. Szerintem nem is ez a legfontosabb kincsem, hanem a legfontosabb kincs az Isten.”

Ágival és Tomival először az indulásról beszélgettünk. Ági Hajdúböszörményben, Tomi Debrecenben nőtt fel.

ÁGI: Református családba születtem. Ameddig tudom, a felmenőknél ezt a mintát láttam, a mindennapok erről szóltak. Nekem az ifi már kiskoromtól létező dolog volt, a szüleim még születésem után is jártak az ifjúkba és engem is vittek magukkal. Sok kisgyerek volt együtt, a szülők gitárral énekeltek. Sokszor a templomban is bent ültünk velük, délután pedig volt a gyerekóra. Nekem ifim nem igazán volt, mert mire felnőttünk, kevesen maradtak a gyülekezetben. Amikor feljöttem Pestre, elkezdődött a lázadás időszak. A hit, amibe gyerekként beleszülettem, még nem a személyes hit volt. Megkérdőjeleződött sok minden, meg lázadásból sem akartam a szüleimet követni.

TOMI: Nagynéném és nagybátyám voltak a nagyerdei gyülekezet vezetői, tehát én nagyon bennfentesnek érezhettem magamat, az unokatestvéreimmel a parókiára jártam játszani. Volt egy nagyon jó ifink és egy szuper ifivezetőnk. Kialakult egy rendszer, hogy az ifisekből lettek az ifivezetők, és így egy érdekes kapcsolati háló alakult ki. Ez egy nagy gyülekezet volt, nekem nagyon sokat számított – sokáig a Nagyerdő volt számomra az etalon, nem is akartam nyitni más felé.

Aztán szó esett a megismerkedésükről, az Istennel való kapcsolat lazulásáról, erősödéséről, és arról is, hogy milyen volt bejönni a Fasorba. Nekem nagyon érdekes volt hallani, hogy Isten milyen szelíden, lassan, azután pedig határozottan vonta be őket a gyülekezetbe.

ÁGI: 1997-ben ismerkedtünk meg Balatonszárszón egy kórustáborban, Tomit akkor már felvették a BME-re, nekem még volt egy évem

Bécsi család: Virág, Ágnes, Tamás, Lukács, Simon és Ádám

a gimiből, így akkoriban volt, hogy csak néhány hetente találkoztunk. Ekkor már eldőlt bennem, hogy Pestre megyek. Gyógypedagógiai kar csak itt volt az országban. Főiskola alatt hol mentünk, hol nem mentünk templomba. Ekkoriban kötöttünk házasságot. Az ismerősök nehezen értették meg, hogy ez nem egy kényszer, hanem így természetes, három év ismeretség után. Ki is költöztünk a kollégiumból, egy kis garzonban laktunk, közel a Fasorhoz, így kerültünk a templomba is. Akkoriban jól elbújtunk, az utolsó padsorban húztuk meg magunkat. Így járogattunk, de csak vasárnaponként. Bejöttünk, aztán az első között kimentünk, nem ismertünk még senkit. De volt ebben tudatosság is, tartottuk a távolságot.

TOMI: Nem is jártunk sokat templomba, helyette inkább vízilabdameccsre. Volt, hogy felváltva jártunk templomba. A régi gyülekezetemmel viszont újra elkezdtünk járni táborozni, úgy tíz évvel ezelőtt. Pont az első ilyen tábor lelkileg nagyon jó volt. Egy kicsit egy vissza-pofon is volt ez. A házasságkötés utáni első három évben sokat hibáztunk – ez pont időben jött.

ÁGI: Én egy fasori húsvéti istentiszteleten kaptam személyes megszólítást. Itt értettem

meg, hogy mit jelent az, hogy Krisztus az én bűneimért halt meg, hogy a hit mekkora ajándék, és az, hogy én olyan családba születtem, ahol hallhattam erről. Ha ez nekem megadatott gyerekkoromban, akkor én ezt nem dughatom el a gyerekeim előtt. A gyerekvállalás is azt indította el bennünk, hogy most, még időben kellene rendszert kialakítani az életünkben. Ez az első lépés volt, hogy kapcsolódjunk a gyülekezethez. Rendszeressé váltak a vasárnapi alkalmak. Aztán két év is eltelt, mire rászántuk magunkat arra, hogy elmenjünk pároskörre. Volt bennünk egy kis félsz.

TOMI: Az egy elég erős élmény volt, az évad első párosköre. Nem csak egy rövid bemutatkozás volt, hanem az egész pároskör páronként hosszabban is bemutatkozott. Az alkalom végén Tolnay Márti azt mondta, hogy mindenki menjen oda valakihez beszélgetni, akit még nem ismer. Mi álltunk ott bambán, mire odaléptek hozzánk Berzsák Zoliék, és akkor még egy órát beszélgettünk. Én utána biztos voltam benne, hogy ez egy klasszikus szervezős projekt, de azért nagyon jó volt. A következő alkalommal már volt kihez odamenni. Aztán egy év múlva házikör, kisovis szolgálat, az előző sátoraljaújhegyi gyülekezeti csen-

deshétre pedig már szolgálóként mentünk – a Fasor így „működik.”

*Kérdeztem őket arról is, hogy milyen Igé-
ken, utakon keresztül formálja őket Isten.*

ÁGI: A terhességem alatt, amikor kórházban voltam, mindig jött megerősítés, hogy ne aggodalmaskodjak. Megtapasztaltam a teljes békét, akármekkora baj volt. A falunkon kívül van egy Ige: „Zúgolódás és vonakodás nélkül tegyetek mindent...” (Fil 2,14-16). Ez az Ige már sokszor megtalált. A napi teendők között sokszor előjön, hogy az ember puffog, miért pont most, miért pont nekem. De itt az áll, hogy Isten dicsőségére, örömmel, lelkesedéssel, jó példát mutatva kell élni.

Sokáig nehéz volt alábadni a maximalizmusból. Isten szemszögéből viszont ez valószínűleg nem fontos. Nem volt jó a sorrendem, de ebben sokat formálódtam. Takarítás, tisztaság, pedantéria álltak elől. Isten humora, hogy négy gyerek mellett ezt ügysem lehet megcsinálni. Egészen máshogy néz ki most már egy karácsonyi készülődés, máshova kerültek a hangsúlyok. Tomi mindent derűvel, humorral old meg. Nagyon sok mindent nem terhel rám, tudatosan. Ez nekem nagy ajándék benne.

TOMI: A mi kapcsolatunkban az egyenlődsi nem működik. Amikor úgy próbáltuk, semminek nem volt gazdája, mindig valaki jobban akart irányítani. Aztán megértettük, hogy az isteni rend nem ez. Aztán tapasztaltuk a környezetünkben, hogy akik nem ehhez a

rendhez tartották magukat, akár ráment a kapcsolatuk is. Az Ige éveken keresztül ért bennünk, és egy idő után kiderült, hogy nálunk is ez működik. Nem csak kettőnk között, hanem a gyerekekkel kapcsolatban is. Figyelünk arra, hogy nem előttük döntünk olyan dolgokról, amik csak ránk tartoznak, és arra is, hogy lássák, hogy apa dönt a legfontosabb kérdésekben. Korábban sokat aggodalmaskodtam a család biztonságával kapcsolatban. Utólag azonban olyan kisimultnak látszik minden. Kamaszként nem tudtam elképzelni, hogy feleségem, négy gyerekem lesz. Ez már önmagában is ajándék. Nem omlottunk össze a feladatok alatt, megoldandó problémáknak tekintettük a nehézségeket. Igyekszünk keveset panaszkodni, sokat nevetni utólag a történeteken.

Végül kértem őket, hogy mondják el, mi számukra a legfontosabb a Fasorban.

TOMI: Isten vezetése lehet amögött a „vilámkarrier” mögött, ami a hátsó padsortól a pároskörig, házikörig, presbiterségig vitt. Nem számíthat rá az ember, hogy egy ekkora gyülekezet így berántja. Nehéz a középutat megtalálni a kívülállás és aközött, hogy ezer százalékgig benne van az ember. Azonban fontos látni, hogy a Fasorban minden az Úr kegyelméből történik, nem emberi erőlködés révén, ha úgy próbálnánk, akkor abból nem sok jó sülné ki. A legfontosabb, hogy itt hétről hétre Jézus Krisztus evangéliuma szól.

Az interjút *Tézi Péter* készítette.

ÖRÖMMEL FOGADUNK ADOMÁNYOKAT!

A lelkészi hivatalban bárki bármilyen célra befizethet adományokat.

Csekken és banki átutalással is lehet fizetni az alábbi célokra és számlaszámokra:

1. Gyülekezet javára:

Budapest-Fasori Református Egyházközség 10702019-19818049-52000001

2. Julianna iskola javára:

Szabó Imre Alapítvány 11707024-20304014-00000000

3. Csipkebokor óvoda javára:

Csipkebokor Református Óvodai Közhasznú Alapítvány 10702019-48081403-51100005

MEGTARTÓ HŰSÉG

Kétféle házasság létezik: amelyiket emberek próbálnak összetartani, s amelyiket maga az Úr tart meg. „Szerencsésnek”, de még inkább áldottnak mondhatják magukat azok, akik már az igent is elsősorban Istennek, Krisztusnak mondják ki, s Ő általa párjuknak. Benne tükröződve szemlélik társukat, élék hétköznapijait és ünnepeiket. Megtapasztalhatják: milyen kegyelmesen segíti át őket az Úr a próbákon, s megélt örömeiken sincs bánat.

Ők vannak kevesebben.

Dr. Tomka János és Tomkáné Zsáry Anikó

Áldottak azok is, akik évek, évtizedek múltán, tán már a válás küszöbén teszik le bűneiket, egész életüket Krisztus kezébe, s kéri gyermeki bizalommal: újítsd meg házasságomat. Mennyire más Jézuson át nézni a másikat! Mennyire más ez a szeretet! Pál apostol szavaival: „*tűrelmes, jóságos, nem féltékeny, nem kérkedik, nem gőgösködik, nem tapintatlan, nem keresi a magáét, nem gerjed haragra, nem rója fel a rosszat, nem örül a gonoszságnak, de együtt örül az igazsággal.*” (1Kor 13, 4-6). És ha megtéved is, vissza tud találni a keskeny útra, mert az Úr arcát keresi.

Ilyen a mesében létezik, mondják a világi emberek. S bizony, igaz. Ilyen egymásra figyelést, törődést, szeretetet a világ uralma alatt senki nem tapasztalhat meg, csak az, aki Krisztushoz jön. Úgy tűnik azonban, hogy a világ nem vágyik annyira a holtomig-holtodig házasságra.

A *hűség* elavult fogalom lett, a pillanat élvezete vált fontossá, az, hogy „minden enyém legyen, amit megkívánok”. Míg a '70-es években 100 ezer felett volt a házasságkötések száma Magyarországon, azóta folyamatosan zuhan, 2013-ban mindössze 36 900-an kötötték hivatalosan össze életüket. Idehaza a gyermekek 46,2 százaléka házasságon kívül születik, más országokban is ez a trend.

Az Isten szerint rendelt házasságnak megtartó ereje van! Erre irányították a figyelmet a nyolcadik alkalommal megrendezett *Házasság hetének* rendezvényei, amelynek arcai idén dr. Tomka János főiskolai tanár, a Károli Gáspár Református Egyetem tanszékvezetője, és Tomkáné Zsáry Anikó építészmérnök. Harmincöt éve élnek boldog házasságban, három gyermekük és egy unokájuk van. A hét motóját is ők választották: *Megtartó hűség.*

Örültünk, hogy a *Házasság hetének* nyitórendezvénye itt, a Fasorban volt, amelyen dr. Tomka János és Anikó tett bizonyosságot. Szavaikból kiderült: ha az Úr hordozza házasságunkat, akkor a nehézségek, hibák, szenvedések is az Ő világosságába kerülnek. Őreá nézve tudunk a másiknak megbocsátani, gyengeségeinken felülemelkedni, meglátni magunkban, mit teszünk rosszul, mivel okozunk fájdalmat, s próbáljuk úgy szeretni a másikat, ahogyan Ő szeret bennünket. Az ilyen házasságban élő maga sem érti, mitől tud a bajok között is gyengédséggel viseltetni a másik iránt. Ez az Úr munkájának következménye.

Erről szólt igehirdetésében Pataki András Dávid lelkipásztor is. A *jó házasság* nem absztrakt fogalom, álom vagy ideál, hanem megélhető valóság. Jézus Krisztus a Megtartó, Ő tartja meg a házasságot, alakítja át és formálja, hogy házasságunk betöltse Isten eredeti célját. Isten akaratában tart meg bennünket,

hogy ha egyszer kimondtuk az igent, többé ne kacsintgassunk másfelé! A világ régóta váláspárti, pedig az Ige azt mondja: „*Nem olvasztátok-e, hogy a Teremtő kezdettől fogva férfivá és nővé teremtette őket? Majd így folytatta: Ezért hagyja el a férfi apját és anyját, ragaszkodik feleségéhez, és lesznek ketten egy testté. Úgyhogy már nem két test, hanem egy. Amit tehát az Isten egybekötött, ember azt el ne válassza.*” (Mt 19,4-6). Semmi nem indokolhatja, hogy felbontsuk a házasságot – hangsúlyozta a lelkipásztor. A jó házasság titka: az Úrra figyelés, parancsainak teljesítése. Ekkor tudunk az Istentől rendelt úton járni, ekkor szeretjük úgy társunkat, ahogyan Ő rendelkezte, s ekkor lesznek mieink egymásban adott ajándékai is. Szimbolikusan autópályához hasonlította a házasságot, amelynek nem az a rendeltetése, hogy autónkkal a leállósávban haladjunk, hátha történik valami, s meg kell állnunk esetleg, mert szép virágok nyílnak

körülöttünk. Változhatnak a körülményeink, élethelyzetünk, érzelmeink is, Isten akarata azonban nem változik. Jézus mondja: „*Én vagyok az út, az igazság és az élet*” (Jn 14,6). Valóban, életünkben is egyedül ő tudja a hűséget munkálni, szemeinket a célra irányítani.

A házasság hete mozgalom Richard és Maria Kane kezdeményezésére indult el több mint egy évtizede az Egyesült Királyságban. Fő célkitűzése, hogy megismertesse az emberekkel azokat a hagyományos értékeket és bibliai alapelveket, amelyek örömtelivé tehetik a házasságokat. Idehaza a keresztyén egyházak és civil szervezetek a társas kapcsolatok jobbítására szolgáló módszereket és példákat mutattak be, s a házasságok tudatos gondozására és az egymás iránti hűség megtartó erejére hívták fel a figyelmet. Az esemény fővédnöke 2013 óta Herczegh Anita, a köztársasági elnök felesége.

Cseke Hajnalka

A KÖVETKEZŐ IDŐSZAK ESEMÉNYEI

* **Március 20–21-én** szolgálatvezetői hétvégét tartunk Mátraházán.

* **Március 21-én** fiatal zenészeink hangversenye lesz templomunkban.

* **Március 27-én** megrendezésre kerül a már hagyományos Béres Ferenc Országos Református Énekműverseny, melyre a határon túlról is várunk gyerekeket.

* **Március 29-én** virágvasárnapi családi csendesnapot tartunk.

* **Április 1–3. között** nagyheti előkészítő alkalmaink lesznek.

* **Április 16–18.** a 270. Hajnal Cserkészcsapat tagjai a Szent Tarczíusz Cserkészcsapattal közös portyán „Robin Hooddal” találkozhatnak.

* **Április 19-én** a Julianna iskola családi istentiszteletén együtt leszünk az iskola

diákjaival, tanáraival és a gyermekek szüleivel.

* **Április 24-én** templomunkban adunk helyet az Éneklő ifjúság 81. énekműversenyének az erzsébetvárosi önkormányzat szervezésében.

* **Április 25-én** kollégiumi szülői napot tartunk iskolánkban.

* **Május 16-án** a presbiternék napját tartjuk.

* **Május 17-én** fiataljaink és a felnőttek konfirmációi hitvalló fogadalomtételre.

* **Május 20–21-én** pünködsi előkészítő istentiszteletekre várjuk a testvéreket.

* **Május 30-án** kerületi önkéntes missziói nap a *Szeretethíd mozgalom* keretében.

* **Május 31-én** templomunkban elballagnak a Csipkebokor óvoda nagycsoportosai közül az iskolába készülõ gyermekek.

A „FASOR” A 150 ÉVES VIGADÓBAN

A Vigadó százötven éves fennállására emlékező programsorozat részeként több új kiállítás is nyílik az első negyedévben a Vigadó Galériában. Közöttük Gránitz Miklós fotóművész kiállítása 2015. március 11-től.

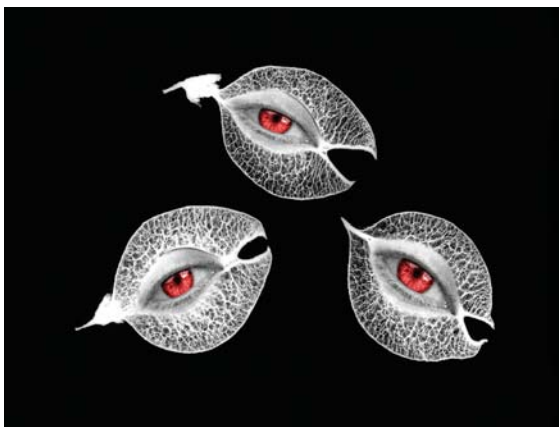
Gránitz Miklós a Magyar Alkotóművészek Országos Egyesületének tagja, a Magyar Érdemrend lovagkeresztje polgári tagozata címmel kitüntetett fotóművész jó ismerőssünk. Ő készítette 2013-ban templomunk

százéves jubileumára a nagyszabású kiállítás képeit. Gyűlekezetünk tagjának vallja magát: *„Itt befogadtak, felemeltek, lelki táplálékot, békességet kaptam. Példás hívő életeket látok, követésre méltó közösséget. Katolikus vagyok, de idetartozom.”*

A Vigadó Galériában látható fotókiállítás a sok évtizede alkotó, a világ számos országában kiállító művésznek afféle visszatekintésre is lehetőséget ad. A könyvalakban is megjelent *A történelmi Magyarország temp-*

lomai sorozat darabjaiból, valamint az *Örök Házsongárd* c. kötetekből is láthatunk majd itt több tucat képet. A művész egész alkotó korszakát végigkísérő szakrális életélmények között pedig most jelentős helyet fog kapni a

fasori gyűlekezetéről készített tablósorozat, amely teljes egészében megjelenik a kiállításon. A szakrális tematikában és azon kívül is a visszatekintés több izgalmas kísérletet, látomásos montázst, mély gondolatokat

hordozó triptichonokat tár majd a látogatók elé. Az alább mellékelt fotó ezek egyikének akár önállóan is értelmezhető darabja. Jól mutatja az alkotó gazdag formakincsét, technikai lehetőségeit az elvontabb jelenségek, gondolatok képi megjelenítésére.

Az előzetes betekintés és a művésztől kapott információk alapján is szívből ajánljuk a kiállítás megtekintését a gyülekezet tagjainak.

Dr. Széplaki György

A LEGUTÓBBI HARANGSZÓ ÓTA TÖRTÉNT

- ❖ **Február 1-jén** Csákány Marianna (Kisgejőc, Kárpátalja) énekelt templomunkban Pálúr János orgonakíséretével.
- ❖ **Február 1-jén** diakóniai vasárnapot, 16-án nyitott diakóniai megbeszélést tartottunk.
- ❖ **Február 15-én** felnőttkonfirmáció alkalmával három testvérünk tett hitvalló fogadalmat.
- ❖ **Március 1-jén** új Kereszt-kérdések tanfolyamot indítottunk.

TENNIVALÓINK A HITTANOKTATÁSBAN

Akiket az Úr Jézus magához hívott, szeretettel átölelt és áldó imádságot mondott felettük, akikért imádkozott, és akik Őhozzá vitték a kicsinyeket, mind részesei lehetnek az Ő áldásainak. Jézus, az Isten Fia szereti a mai gyermekeket is. A Magyarországi Református Egyház a 2014/2015. tanévben az ország állami iskoláiban 6150 hit- és erkölcsstancsoportot szervezett. A Budapest-Fasori Református Egyházközség hatósugarában működő 8 általános iskolában 24 hit- és erkölcsstancsoport indult 75 kisdíákkal különböző családi, szociális, társadalmi környezetből, eltérő neveltetési háttérrel. Nagy kihívás, hogy a különböző élethelyzetek megbeszélésére találjunk lehetőséget, imaközösséget az órarendbe illesztett heti egyszeri alkalmakon, a jó szó hiányát mérsékeljük. Az alkalmakon Isten Igéje alapján közelíthetünk a problémákhoz, és Őt magát kérhetjük azok megoldásához, orvoslásához. Könyörögnünk a szülőkért, hogy a bizalom, felelősségvállalásban, tiszteletadásban egyaránt példaképpé válhassanak. Isten az, aki helyreállítja az ember által elrontott egységet. Mint Jákob családját, Ő újra eggyé teheti a mai szétszakadt családokat is. A Tízparancsolat segítségével pedig megláthatják a gyermekek, hogyan szerethetjük Istent és embertársainkat. A köszönet és hála kategóriája ugyancsak helyet kap a beszélgetésekben.

Jövőre. A következő tanévtől kezdve már az 1–3. és az 5–7. osztályokba járók választhatják a hit- és erkölcsstant mint kötelező tantárgyat az erkölcsstan helyett. Az alapműveltség része a Biblia ismerete, a hit- és erkölcsstan órákon a szentírási történetek alapján kerülnek elő olyan fontos témák és kérdések, melyeknek feldolgozása segítheti a gyermekek eligazodását az élet különböző dolgaiban. A leendő gyermekmunkások, kate-

chéták és szervezők buzdítására vezérelvünké választottuk 397. énekünk sorait: „*Egy lélekért se érjen vádja téged, hogy temiattad nem látta meg Őt*”. Fontosnak tartjuk a szülőkkel, családokkal folytatott párbeszéd rendszere-sebbé tételét. Szeretettel indultunk családlátogatásokra, de szeretettel fogadjuk a szülők, családtagok jelentkezését is örömeikkel, gondjaikkal, közös feladatainkkal kapcsolatban is. Kérjük és javasoljuk, hogy lehetőség szerint vegyenek részt az iskolai szülői értekezleteken, és a református hit- és erkölcsstan tantárgy felvételére, illetve megtartására vonatkozó döntésüket egyértelműen közöljék az iskolával. Az iskola 2015. március 1. és 14. között tartja a tájékoztató szülői értekezletet, amelyen a felekezetek hittanoktatói is jelen lesznek, bemutatkoznak, ugyanígy a beiratkozáskor (és átíratkozáskor) is, melyre 2015. április 1. és 30. között a kormányhivatal által meghatározott időben kerülhet sor. Nagyon fontos, hogy az érintett szülők erre eljőjenek és nyilatkozzanak. Ha a szülő a következő tanévre az erkölcsstan vagy a hit- és erkölcsstan tantárgyra vonatkozó választását módosítani kívánja, szándékát minden tanév május 20-ig írásban kell jelezze az igazgatónak, illetve az egyházközség képviselőjének. A Magyarországi Református Egyház a tankönyvek biztosításához felhasználja a tankönyvtámogatást, amely az 1–3. évfolyamon 980 forint/tanuló, az 5–7. évfolyamon 1270 forint/tanuló. Így minden tanuló ingyen jut a tankönyvekhez és munkafüzetekhez a 2015/2016. tanévben is. Emlékeztetjük a 6. és 7. osztályos gyermekek szüleit a konfirmáció lehetőségére – jelezzék szándékukat, illetve várjuk válaszukat írásos megkeresésünkre. Legyenek ők maguk is áldássá, és váljanak további áldások forrásává.

Dévai-Józsa Gábor

A FAZEKAS KEZÉBEN

Ha bemutatkozásképpen és bizonyágtételként írni szeretnék életemről, akkor elég három fontos napról beszámolnom.

Az első nap. Erdélyben, református családban nőttem fel egy kis magyar faluban, ahol „szokás” volt reformátusnak lenni. Alkalmanként nagymamám vitt el istentiszteletre, ami azért volt vonzó, mert nagyon szépen énekelt a lelkész. Otthon nem volt szokás hitbéli kérdésekről beszélni. Hetedikesként szokás szerint elkezdtünk készülni a konfirmációra. Abban az időben még úgy volt, hogy a konfirmandosoknak a teljes Heidelbergi Kátét meg kellett szóról-szóra tanulni. Én gyenge tanuló voltam hetedikes koromig, nem volt idő tanulni, dolgozni kellett, mert nehéz körülmények között éltünk, iskola utána otthon, a ház körül kellett segíteni, állatokat etetni, kapálni

stb. A Heidelbergi Kátét és a Bibliát amint elkezdtem olvasni, éreztem belül, hogy ez az igazi „tananyag”, ezért szenvedélyesen olvastam, szorgalmasan tanultam. Nyolcadik osztály első félévében már harmadik tanuló lettem, végére a második. Aztán 1993 tavaszán eljött a konfirmáció ideje, kívülről tudtam a Heidelbergi Kátét, az egyes ajánlott könyvek mindegyikét ismertem, a bibliai történeteket ugyanúgy tudtam, mint bármelyik Petőfi-verse, szó szerint. A többiek nehezen tudtak megbirkózni a Tavaszy-féle fordítás régies szövegével, a lelkészünk egy versenyt hirdetett: aki a teljes Kátét felmondja, az kezdheti a gyülekezet előtt a vizsgát. Jelentkeztem, tudtam, hogy menni fog, meg is nyertem az első helyet. Megtanultam, mint bármelyik egyéb kötelező tárgyra, így készültem erre is.

Remekül alakultak az iskolában is a dolgaim, tanárain nem értették, mi történt velem, mert közben otthon ugyanannyit dolgoztam, sőt, még napszámba is elmentem. Gyakran nem ebédeltem, hogy azzal is spóroljak a családnak. Eljött a nagy nap. A lelkész kihirdette, hogy az a konfirmandus kezdi a vizsgát, aki az összes Kátét megtanulta. Büszke voltam magamra, mert enyém volt az első hely. Kiállít minket a lelkész az Úr asztala elé, szépen sorban, és jelzi, hogy kezdődik a nagy számadás. Kérdését így tette fel: *„Székely Zsolt, mi életedben és halálodban egyetlen vigasztalásod?”* Az élményt nem tudom leírni, milyen volt így hallani, mint akibe villám csap, egyszerre csak személyessé vált a kérdés, de nem csak ennyi történt: egyszerre személyessé vált mindaz, amit a Kátéból megtanultam! Mintha órákig hallgattam volna, álltam a gyülekezet előtt, de már nem is az első hely volt a fontos, nem is a lelkész dicsérete, nem is a tanárok, sőt, nem is a többiek, hanem az, hogy *mi életemben és halálomban egyetlen vigasztalásom*. És akkor, már nem vizsgaanyagként, hanem személyesen tudtam vallani: *„Az Úr Jézus Krisztusnak tulajdona vagyok”*. Ekkor ismertem meg Jézust. Hatalmas ajándék volt, hogy a Kátét megtanultam: a teológián nem voltak ezzel gondjaim! Ezen az estén nagyon boldog voltam. Másnap az áldó Igém első úrvacsoravételemkor így hangzott: *„Légy hű mindhalálig és néked adom az élet koronáját.”* (Jel 2,10). Ekkor már éreztem, hogy szolgálni szeretnék lelkészként az Úrnak, ezen az éjszakán lett számomra világos! Tudtam, nem lesz egyszerű, mert szüleim nem terveztek továbbtaníttatni, pénz se volt rá. Tudtam, hogy ha vége az iskolai éveknak, vagy gazdálkodó leszek, vagy napszámos, segédmunkás, vagy ahogy apám szokta mondani, esetleg alkoholista (soha nem ittam alkoholt, ma se szeretem!). Otthon is maradtam az iskola után, elkezdtem építkezésen segédmunkásként dolgozni, napszámba is jár-

tam, ebből akartam pénzt félretenni és középiskolába menni. Jártam az ifialkalmakra, hamarosan megkaptam annak a vezetését, eközben szorgalmasan dolgoztam, tettem félre a pénzt, és készültem tovább. Egy év múlva felvettek a nyárádszeredai gimnáziumba, itt érettségiztem, a nyarakat végig dolgoztam. Volt, amikor órákat adtam gyengébb diákoknak pénzért, egy nyári és egy téli kabátban jártam ki a 4 évet. Nem lettem se alkoholista, se gazdálkodó, hanem napszámból, építkezésen segédmunkából nyáron kikerestem a költségeket és Nyárádszeredában leérettségiztem.

Életem második legfontosabb napja, hogy a már részben általam vezetett ifjúsági csoport egyik tagját, Kingát megmutatta nekem az Úr, aki a feleségem. Vele indultunk el Erdélyből, összesen 7000 forinttal és egy havi lakbérrel Magyarországra, hogy itt elvégezzem a teológiát munka mellett. Nehéz, munkás, ugyanakkor csodálatos évek vannak mögöttünk, és áldom az Urat, hogy elhívott szolgálatába, hogy mellém ilyen nagyszerű társat rendelt, és hogy a fasori gyülekezetben indulhatok el a szolgálat útjára, hogy házasságunkat megáldotta Noémivel, aki ide jár, a Juliannába. Nem tudtam volna én ilyen szép, boldog életet elképzelni magamnak, mint amivel Ő megajándékozott eddig!

És mi lesz a harmadik nap, ami még hátra van? Az, hogy Atyám majd magához vesz, és részesévé tesz annak a boldog életnek, amit a Tavaszy-féle kátéfordítás így fogalmaz meg (58. kérdés): *„amilyent szem nem látott, fül nem hallott, sem ember szíve meg nem gondolt, amelyben Istent mindörökké magasztalom”*. Nincs ennél szebb, nincs ennél boldogabb élet, mint Őt szolgálni, Vele, Belőle élni, láthatóan szegénységben, de mégis gazdagon, boldogan, a megszabadított örömeiben. Soli Deo Gloria!

Székely Zsolt lelkipásztor

„AZ ÉN KÁTÉM IS!”

Hitvallási irataink hasznáról

E sorozat írására az a célkitűzés késztetett, hogy hitvallásos irataink egyik gyöngyszemének, a *Heidelbergi Kátének* történetéről és szerepéről adjon áttekintést, majd nyújtson segítséget a Káté folyamatos tanulmányozásához. Hitvallásunk 52 Úrnapijára történő tagolása jó keretet és lehetőséget kínál mindehhez. A részletesebb taglalás mellőzésével ugyan, de bibliai, irodalmi, valamint életből vett példák segítségével hozzájárulhat e cikksorozat a hitvallási szövegek értelmezéséhez.

Az első Úrnapija kérdéskörében az egyetlen vigasztalással ismerkedtünk közelebbről, majd a második, harmadik, negyedik Úrnapijára tekintve az ember nyomorúságával foglalkoztunk. Az ötödik Úrnapijával kezdődően áttértünk az ember megváltásáról szóló részre, a kilencedik Úrnapijától pedig az Atya Istenről szóló kérdésekre.

A 11–19. Úrnapija kérdés-feleletei az *Apostoli Hitvallás* Fiú Istenről szóló magyarázatát adják, s azokat a kálvini gondolatokat veszik át, amelyeket a *Genfi Káté*ban fogalmazott meg a nagy reformátor. Legutóbb a 13. Úrnapija kérdéseinek és feleleteinek összefüggésében megláthattuk, hogy mi a különbség Isten egyszülött Fia és az Isten gyermekei között, illetve hogy Jézus Krisztus Úr a megváltottai fölött, így az Ő egyházának Ura, s egyszersmind a világ Ura is.

A 14. Úrnapija kérdéskörén belül Jézus életének történelmi folyamatát tekinthetjük át, aki mint Közbenjáró Isten felhatalmazásával ítéletet gyakorol, és az ember lázadására kegyelemmel válaszol. Olvassuk el tehát az idevonatkozó kérdéseket és feleleteket!

Mit tesz az, hogy „fogantaték Szentlélektől, születék szűz Máriától”?

Azt, hogy Isten örök Fia, aki igaz és örök Isten és az marad, szűz Máriának testéből és véréből a Szentlélek munkája által valóságos emberi természetet öltött magára avégett, hogy Dávidnak valóságos magva is legyen, aki atyafiaihoz mindenben hasonlatos, kivéve a bűnt.

Mi hasznod van Krisztus szent fogantatásából és születéséből?

Az, hogy ő közbenjárónk és büntelenségével és tökéletes szentségével az én bűnömet, amelyben fogantattam, Isten előtt elfedezi.

Jézus Krisztus személye óriási titok. Már a születésekor világossá vált, hogy Ő különleges lény. Kettős természete van: szorosan kötődik Istenhez, de az emberekhez is. Őbenne isteni ajándék ragyog fel a számunkra – még ha értelmünk előtt szent titok marad is az ajándék és az ajándékozó. Hiszen aki fogantatik és születik, életet hoz. De Ő nem kapja az életet, mert Ő maga az Élet, aki születve is Isten marad. Gondoljuk végig: közénk lépett, mellénk állt, pártfogásába vett, emberként is Isten Fia, a mi Urunk! Ember, de az örökkévalóságból jött, és így számára nincs sem kezdet, sem vég. Mégis önként, alázatban fölvállalta az emberi sorsot – még a kínhalált is. Sokan fölvetik: Isten félreteszi az élet természetes folyamatát, amely szerint minden a férfitől indul ki az élet nemzésében? Valóban, Isten kiiktatja a férfit, és beiktatja művébe a nőt, amely kifejezi az alázatos, elfogadó embert. Mária ebben az alázatban szól: „Íme, az Úr szolgálóleánya: történjék velem a te beszéded szerint!” (Lukács 1,38). Az új teremtes benne és vele kezdődik. Ő a Krisztust hordozó életnek a próbája – de nem társmegváltó, akinek még külön mennybemenetel is adatik. Épp ellenkezőleg: ő Isten alázatos szolgálóleánya. Azt fejezi ki, hogy

milyen kicsi az ember, akinek Isten új terem-
tésére van szüksége.

Krisztus kettős természetéről – mely sze-
rint tökéletes Isten és tökéletes ember is –
már a 6. Úrnapja kérdéskörében szoltunk. Ezt
a kinyilatkoztatást kezdettől fogva két irány-
ból fenyegette támadás. Az ebioniták csoport-
ja csupán József és Mária fiának tartották Jé-
zust, aki csak a megkeresztelkedésekor kapott
isteni erőt messiási feladataihoz. Ezzel túl-
hangsúlyozták emberi természetét, és elvitat-
ták tőle az isteni természetet. A másik téves
elgondolást a doketisták csoportja képviselte.
Azt mondták: Isten Fia Mária testén keresztül
jött a világra, de nem vett fel emberi testet
(csak látszólag lett emberré). Ezekre az irány-
zatokra már a kalcedoni zsinat (451) választ
adott, mindkét irányban elhatárolta magát a
tévtanításoktól. Kimondta: Jézus Krisztus
személyében elegyülés nélküli egységben van
az isteni természet és az emberi természet.
Ezen az alapon üzeni nekünk a *Heidelbergi*
Káté tanítása, hogy a testet öltés csodája, Jé-
zus Krisztus személye titok a számunkra (ol-
vasandó: református énekeskönyv 329,4).

A Szentlélektől fogantatás hite kifejezi
azt, hogy Jézus Krisztus megszületésével Is-
ten megtörte a bűn láncolatát (amit az em-
ber generációkon át magával hozott), így
nem férfiú akarataból vagy vágyából szüle-
tett a betlehemi gyermek, hanem isteni be-
avatkozás által – hogy az öröklött bűnben ne

részesüljön a Szabadító. Másrészt mi refor-
mátusok hajlamosak vagyunk Mária szerepét
eljelentékteleníteni – reakcióként arra a túlzó
szerepre, amellyel a római katolikus egyház
nagyon előtérbe tolta Máriát. A hiteles Mária-
képet kell felmutatni: nem istenanya és nem
anyaisten. Ő éppolyan nő, mint bárki a nők
közül – ámde abban mégis különleges, aho-
gyan engedelmeskedett. Jézus nem megszű-
löttje Máriának, hanem csak elsőszülöttje.
Voltak testvérei (olvasandó: Lukács 2,7; Máté
1,25; Galata 1,19). Nem magát a nemiséget
tartja bűnnek a Hitvallás – ezért utasították
el a reformátorok azt, hogy Máriára hivat-
kozva a szüzességet magasabb rendű álla-
potnak tekintsük a házassághoz képest.

Jézus Krisztusban benne van az Isten alá-
zata is, aki emberré lesz, belép a történelem-
be, magára veszi az emberlét korlátait, min-
den terhét és átkát. Az az Isten, aki örökké-
való, magát mulandóvá teszi; lemond dicső-
ségéről, és szolgálai létformát vesz fel...

Végül is Jézus az ember valóságos testvére
lesz – és nyilvánvalóvá válik, hogy Isten a
maga képére teremtette meg Őt. Az ember
valóban hasonló lesz Istenhez.

Ámulva nézhetek fel a betlehemi gyer-
mekre, a második Ádámra, aki fogantatott és
született, hogy tökéletes szentségével fedezze
el bűneimet, közbenjáróm, szószólóm legyen,
ha vétkezem.

Szerkesztette: Dévai-Józsa Gábor

SZERETETHÍD ERZSÉBETVÁROS FELÉ

Itt az alkalom, hogy egy örömteli, dolgozós nap keretében nyissunk közvetlen környezetünk,
a 7. kerületben lakók felé! Kiváló lehetőség, hogy a *Szeretethíd mozgalom* (www.szeretethid.hu)
keretében május 30-án, szombat délelőtt minél többen vigyük Krisztus alázatos se-
gítségnyújtásának példáját! Sokféle feladat lehet előttünk: idősek látogatása: idősek
látogatása, gyerekek közötti szolgálat, éneklés, szemétszedés, területrendezés, ker-
tészkedés. Várjuk gyerekek, felnőttek, családok, szolgálócsoportok jelentkezését a
devich.marton@gmail.com e-mail címre telefonszámmal, elérhetőséggel. A koordinálást
a Református Szeretetszolgálat végzi a kerülettel egyeztetve.

MEGÚJULT A HARANGSZÓ

Több mint egy évtizedes közös munka után az elmúlt év során megújult a *Fasori Harangszó* szolgálói közössége. A szerkesztést már korábban e sorok írója vehette át Devich Mártontól, a korrektori teendőket Vitézné Horváth Erika helyett *Diószegi Rita* látja el, Börcsökné Lábás Hilda tördelőszerkesztő pedig *Lengyák Andrásnak* adta át a stafétabotot. Erikának és Hildának a gyülekezet egész közössége nevében, de személyesen is szeretném megköszönni eddigi hosszú, hűséges, megbízható szolgálatát.

Lengyák András neve kevésbé ismerős a gyülekezetben. Hálaadással írom le, hogyan került a csapatba. Amikor Börcsökné Lábás Hilda jelezte, hogy átadná szolgálatát valaki másnak, többeket megszólítottam, de Isten senkit sem indított arra, hogy átvegye a tördelés, kiadványszerkesztés gondjait. Pedig ez fontos feladat, és kevesen tudják, hogy igazából mit is jelent: a tördelő állítja össze az újságot, ő helyezi el a szövegeket és a képeket az oldalakon, neki köszönhetően nyeri el az újság külalakját. Már vészesen közeledett e lapszám lapzártája, és még nem volt meg az új tördelő. Éppen az utolsó megszólított testvér is nemet mondott, amikor pár percen belül újra csörgött a telefonom. Egy gyülekezeti tag testvérünk hívott, hogy vidéki barátja, aki jól ért ehhez, szívesen elvállalja a feladatot. Lengyák András el is készítette a lapot, amely időben meg tudott jelenni. Az utolsó pillanatban, de időben jött a segítség, hiszen az Úr akkor küld segítséget, amikor arra szükség van. András Nagykanizsán él, több ottani gyülekezetnek is végez hasonló szolgálatot. A technika segítségével, e-mailben, telefonon zökkenőmentesen dolgozunk együtt azóta is, a távolság nem akadály. Januárban azért már adódott

alkalom egy személyes találkozásra, megismerkedésre is. Szívesen végzi a szolgálatot a jövőben is, amíg Isten nem indít mást gyülekezetünk tagjai közül, hogy átvegye.

A szerkesztői csapat korábbi munkatársai, *Cseke Hajnalka* újságíró, *Dévai-Józsa Gábor* hitoktató, és az újság nyelvi-stilisztikai ellenőrzése mellett szerkesztőként, szerzőként is szolgáló *Diószegi Rita*, valamint *Somogyiné Ficsor Krisztina* intézeti lelkész mellé tavaly csatlakozott a szerkesztői csapathoz *Tézli Péter* és *dr. Széplaki György*. Rajtuk kívül persze számos alkalmi szerzőnk van: a szolgálói csapat gyakran kér segítséget, írást, beszámolót, képet valamelyik gyülekezeti tagtól. Ilyen esetben kérem, hogy lehetőségei szerint ki-ki teljesítse kérésüket legjobb tudása és ideje szerint. Ezúton jelzem, hogy a szerkesztőbizottság döntése alapján a fotók készítőjének személyét a továbbiakban nem közöljük, mert eddigi tapasztalataink alapján ezen információ megszerzésének és következetes közlésének terheit nem tudjuk vállalni. *Somogyi Péter* elnök-lelkész és *Devich Márton* főgondnok sem szakadt el a *Harangszó*tól: ők azok, akik minden számot annak megjelenése előtt gondosan elolvasnak, véleményeznek.

Adjunk hálát Urunknak, hogy számon tartja a feladatokat, és szükség esetén kellő időben kirendeli a szolgálókat a megfelelő helyre. A munkatársak – a lap 1997-es, Somogyi házaspár általi újraindítása óta – továbbra is szolgálatból, díjazás nélkül látják el feladataikat, egyedül a papír és nyomás költsége terheli a gyülekezetet, amely jelenleg példányonként kb. 50 forint. Kérjük, hogy aki teheti, ennyivel többet dobjon a perselybe, ha elvisz vagy a közigazdától megkap egy *Harangszó*t!

Szeretnénk, ha a változatos tartalom szó szerint is színesebb lenne, ezért a *Harangszó* a jövőben több színes oldalon jelenik meg. Évente négy számot készítettünk 32 oldal terjedelemben, 2500 példányban. A kialakult ütemezés szerint március elején, június elején, szeptember végén és december elején jelenik meg a lap, így tervezhetnek a „körzetgazdák” is, akik személyesen juttatják el azoknak a VI-VII. kerületi testvéreinknek, akik nem jutnak el rendszeresen templomunkba, de az újságot elfogadják és szívesen olvassák. Kérjük, hogy aki Isten kegyelméből rendszeresen eljut az istentiszteletekre, és így elveheti a *Harangszót* a templomban, de a körzetgazdák is felkeresik, mondja le a kiszállítást a lelkési hivatalban, hogy mente-

sítsük a szolgálókat a terhek egy részétől. A körzetgazdák feladata a postázáson túl a látogatás szolgálata is: felkeresni azokat a testvéreket, akiket régen láttunk, akikről nem tudunk, hívogatni őket körünkbe, alkalmainkra, Isten közelébe. Hadd jusson több idő, figyelem oda, ahol valóban szükséges. Szintén kérjük jelezni, ha valaki postán kapja meg a lapot, de erre nem feltétlenül van szüksége. A postázás többbe kerül, mint egy példány elkészítése. Minden egyes küldemény számít!

A lényeg a megújulás ellenére változatlan: a *Fasori Harangszó* szándéka szerint Isten szeretetét, a Krisztusban nyert új élet hétköznapi és nem mindennapi csodáit mutatja fel továbbra is gyülekezetünkben, és azon túl is.

Szabó Zsolt

TÁJÉKOZTATÓ az egyházi választásokról

A Magyarországi Református Egyház választójogi törvénye alapján a közelmúltban került sor a tisztségviselők megválasztására egyházunkban.

Abban az örömben és reménységben tesszük közzé a megválasztott szolgálattevők listáját, hogy arra az Istentől kapott belső elhívás és annak külső megerősítése útján került fel valamennyi testvérünk egyházkerületünkben és egyházmegyénkben.

A Dunamelléki Református Egyházkerület megválasztott tisztségviselői:

Püspök: *Szabó István*

Egyházkerületi főgondnok: *Tőkéczi László*

Egyházkerületi lelkési főjegyző: *Simonfi Sándor*

Egyházkerületi világi főjegyző: *Veres Sándor*

A Budapest-Északi Református Egyház-megye megválasztott tisztségviselői:

Esperes: *Szloboda József*

Gondnok: *Gyügyei Attila*

Lelkési főjegyző: *Szilágyi-Sándor András*

Világi főjegyző: *Veres Sándor*

Egyházmegyei zsinati küldött: *Karsay Eszter*

Somogyi Péter lelkipásztort megválasztották az egyházmegyei tanács tagjává és egyházmegyei missziói előadónak, *Pataki András Dávid* lelkipásztort pedig ifjúsági előadónak.

Egyházközségünk *Filep Zoltánt*, a kollégium igazgatóját a Dunamelléki Református Egyházkerület Közgyűlésébe alkotótagnak, általános iskolai képviselőnek delegálta; *Szabó Éva* igazgatóhelyettest pedig a Budapest-Északi Egyházmegye Közgyűlésébe delegálta általános iskolai képviselőnek.

Isten iránti hálával köszöntjük őket, és sok áldást kívánunk életükre, szolgálatukra!

(Közreadja: *Dévai-Józsa Gábor*)

ÚJRA! KÖZÖS GYÜLEKEZETI HÉT

2015. augusztus 10–15.

A sátoraljaújhelyi Várhegy Üdülőbe szervezzük újra gyülekezeti többgenerációs csendes-hetünket, ahová egyénileg, házaspárként, családosan is lehet jelentkezni. Csecsemőktől kezdődően, gyermekeken, ifjúságon át a szepkorúakig hívunk és várunk mindenkit!

Hálával és örömmel idézzük fel az öt évvel ezelőtti hetünket és reméljük, hogy idén is megajándékozottan élhetjük át, amit Urunk készít nekünk! Az üdülő megújulva, részben átépítve, komfortosabban vár bennünket, hisszük, hogy minden adott lesz ahhoz, hogy áldott, lelket és közösséget építő együttlétben lehessen részünk.

Aki szeretné egy bemutató kisfilmben is a helyszínt megnézni, az a (www.zemplen.hu/varhegy) honlapon megtekintheti. Hetünkre 420 fő jelentkezését várjuk, ezért is kérjük a mielőbbi döntést konferenciánkkal kapcsolatban!

A jelentkezési lapokat március 25-től a gyülekezet honlapjáról (www.fasor.hu) lehet letölteni. Személyesen hivatali időben, a lel-

kési hivatalban, iskolaidőben a Julianna iskola portáján, valamint minden vasárnap az iratterjesztésben lehet átvenni.

Jelentkezési határidő: 2015. május 25. (pünkösöd). A jelentkezés feltétele: a kitöltött jelentkezési lap leadása, valamint személyenként a teljes részvételi díj 50% -át kitevő előleg befizetése személyesen vagy átutalással. Átutalás esetén a megjegyzés rovatba kérjük a név és a *Sátoraljaújhely* jelölés feltüntetését. Átutalással történő fizetés esetén a jelentkezési lappal együtt az átutalást igazoló dokumentum is leadásra kerül. A teljes díj befizetésének határideje: 2015. június 15.

Hetünk célja, hogy közelebb kerüljünk Urunkhoz és egymáshoz, épüljünk együtt hitünkben, elkötelezettségünkben Jézus Krisztus követésében és a gyülekezeti közösségben. Egy ilyen együttlét ritka alkalom arra, hogy sokakkal – akár másokkal is, mint eddig – elmélyüljön kapcsolatunk.

GYEREKKUCKÓ

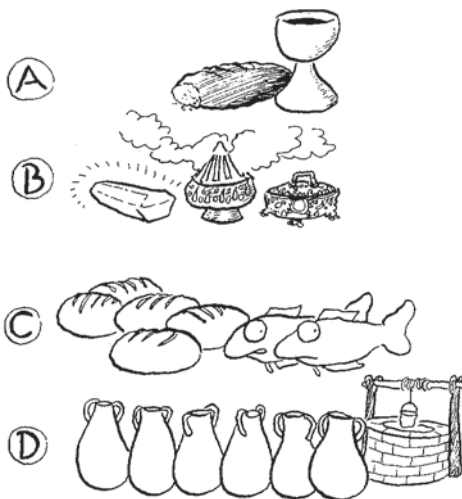
Kedves Gyerekek!

Húsvét ünnepén nem csak a szívetekkel, szátokkal, hanem kezeitekkel is megvallhatjátok, hogy mit tett értetek Jézus! Ehhez kaptok most egy érdekes feladatot és alkotnivalót is.

Jó munkát, s hozzá nyitott és örvendező szívet kíván nektek:

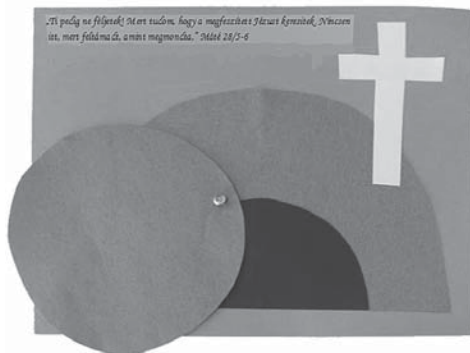
Zsó néni és Szemenyei Eszter

1. A betűjelekhez tartozó ábrák egy-egy bibliai történetet, eseményt jelölnek. Kitalálsz, melyik betűhöz melyik történet tartozik? Ha sikerül megoldanod, azt is megtudod, melyik az közülük, amelyik a húsvéti eseményekhez köthető. Ha van kedved, színezd ki a rajzokat!

2. A képen egy kis kézművesötletet láthattok, melyet nagyon egyszerűen elkészíthettek. Nem lesz másra szükségetek, csak egy miltonkapocsra, ollóra, egy kék A/4-es lapra és kisebb, barna, sárga és fekete lapokra. Ha nincs színes lapotok, jó a fehér is, amit festékkel vagy ceruzával színezhettek ki.

Ha mindez megvan, nincs más dolgotok, minthogy a képen látható módon elkészítsétek a remekművet, melyet kirakhattok a szobátok falára, vagy akár el is ajándékozhatjátok. Így az elkészült kép egész évben mindennapi emlékeztetőt jelenthet Jézus váltságáról!

A karácsonyi *Harangszóban* meghirdettünk egy verses rejtvényt — jutalomért. Helyes megoldást a következő gyerekektől kaptam: *Nyikos Andris, Somogyi Johanna, Szabó Ancsi, Demeter Gergő és Bálint*. Gratulálunk nekik!

(A megfejtés *Simeon* volt.)

LEGYÉL TE IS CSERKÉSZ!

A fasori 270. Hajnal Cserkészcsapat várja további érdeklődő gyerekek jelentkezését a kisshaj@gmail.com címre.

A Bagoly őrς foglalkozásait keddenként 17–18 óráig, a Jegesmedve őrς csütörtökönként 17.30–18.30-ig tartja.

Szilágyi-Kiss Hajnalka

ÁLLANDÓ ALKALMAINK

Vasárnap 10 óra: istentisztelet

10 óra: istentisztelet gyermekeknek 5 korcsoportban: 1. csoport 3–5 évesek, 2. csoport 5–7 évesek, 3. csoport I–II. osztály, 4. csoport III–IV. osztály, 5. csoport V–VI. osztály. 3 éves korig gyermekmegőrző szolgálat

Kedd 10 óra: bibliaóra

Szerda 18 óra: bibliai közösségi óra és nagyfi bibliaóra (18–25 éves korig)

Csütörtök 15 óra: gyülekezeti bibliaóra

Péntek 10 óra: kisfi bibliaóra (konfirmációtól 18 éves korig)

18.30: fiatal felnőttek köre

Minden hónap utolsó hetében pénteken összevont közös bibliaóra

Minden hónap első vasárnapján 17 óra: zenés áhítat

Minden hónap második vasárnapján 8.30: gyülekezeti imaközösség

Minden hónap második vasárnapján istentisztelet után teaház

Gyülekezeti hittanórák és konfirmációs órák hét közben korcsoportok szerint.

EGYÉB ALKALMAINK

Párápoló tanfolyam minden hó 1. hétfőjén 18 órakor

Férfi bibliaóra minden hó 2. keddjén 18 órakor

Baba-mama kör minden hó 1. és 3. csütörtökjén 9.30–11.30 óráig – gyermekmegőrzéssel

Családosok párosköre minden hó 3. péntekjén 18–20 óráig – gyermekmegőrzéssel

Női imakör minden hó 2. péntekjén 18.30–20 óráig

Fiatalok párosköre minden hó 2. szombatján 17 órakor

Női kör minden hó 2. szombatján 16–18 óráig.

270. Hajnal Cserkészcsapat foglalkozásai: keddenként 17–18 óráig (Bagoly órs) és csütörtökönként 17.30–18.30-ig (Jegesmedve órs)

ÚRVACSORAI ISTENTISZTELETEK

Minden hó utolsó vasárnapján de. 10 órakor és 17 órakor tartunk úrvacsorai istentiszteleteket.

KERESZTELÉS

Minden hó 1. és 3. vasárnapján. A szülőknek, keresztszülőknek fogadalomtételükre való felkészülésükhöz két előkészítő alkalmat tartunk: a keresztelés hetében **kedden** és **csütörtökön 17.30 órai** kezdettel.

Az elmúlt három hónapban megkeresztelt gyermekek, akikért fogadalmat tettünk!

Arató András és Tóth Virág Zsófia gyermeke,

Arató Jolán

Ditrői-Tóth Szabolcs és Ditrői Zsuzsa gyermeke,

Ditrői-Tóth Sámuel

Gazdag László és Fejes Ágota Erika gyermeke,

Gazdag Bercel

Kabán Péter és Köntös Lívia gyermeke,

Kabán Bianka

Kósa József és Pálfi Dóra Beatrix gyermeke,

Kósa Blanka Adrienn

Mollnár Róber Csaba és Tóth Edit gyermeke,

Mollnár Richárd

FASORI HARANGSZÓ

Budapest-Fasori Református Egyházközség
negyedéves kiadványa

1071 Budapest, Városligeti fasor 5. • www.fasor.hu
E-mail: hivatal@fasor.hu • Telefon: 342-7311

Felélős szerkesztő: Szabó Zsolt

Szerkesztők:

Cseke Hajnalka, Dévai-Józsa Gábor,
Diószegi Rita, Somogyiné Ficsor Krisztina,
dr. Széplaki György, Tézli Péter

Tördelőszerkesztő: Lengyák András

Korrekter: Diószegi Rita